

Suna Aras

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

12.9.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Suna Aras (Suna Aras)

1955. Yılında Iğdır'ın Aşağı Çiftlik köyünde doğdu.

On altı yaşında şiir yazmaya başladı.

1989 yılında ilk şiirleri Atilla İlhan tarafından "Sanat olayı" dergisinde yayımlandı. Şiirleri Varlık, Şiir Ülkesi, Evrensel Kültür, İnsancıl, Şiir Oku, Türk Dili, Yazın, Dergisi gibi kültür sanat dergilerinde yer aldı. Ayrıca çeşitli dergi ve gazetelerde öyküleri ve yazıları yayımlandı. Halen 'ortakhaber.com' da yazmaktadır.

Eserleri:

Kitapları.

Şiir. "İki Arası Yalnızlığın" 1991 Çağiltı. 1996 Beksav "Tay Dedim Cız Dediler" 1994. Broy. 1996. Beksav "İn İnsana" 1996. Beksav yayınları. "Hamur Ana Öldü Yaşasın Kral. 1998. Pencere yayınları. "Zeze" 2000. Çivi yazıları yayınları.

Araştırma. 2001. "Sabah ile Nurettin. Bir Aşk Öyküsü." Metis Yayınları.

Yayıma hazır dosyalar.

Şiir. 'Hafif değildi' Şiir. 'Ağrı' Şiir. Ozanın söylediği.

Öykü. "İncili Toka Bendim"

Araştırma. "Tecavüz" "Yıkanmak İstiyorum"

Oyun. "Kubayko"

Abc Değil Umut

Aşkı bağışlatmak değil dileğim
Ya da tanrısını od'una yunmak
Yüreğim okundan fırlamış sanki
Beklenti
Yarama tuz seren boşluk
Adımı alfabene alma
ABC değil umut
Sen beni ağlarken gördün mü hiç?
Keşke incitmesen aşkı
Ona dünyasız sarılsak.

Hani bana dokunduğun an?
Verebilir misin o anı bana?
Nasıl desem
Tenim gibi
Hep bende kalan
Anları durduran güce eriştir beni
Korkum yok
Sen de korkma
Ben seni tarihe geğiyorum
Sen bana sıkılan zaman ötesi.

Bulan sağlarımaya öyle dur
Yasakmışız aldırma
Dinleme korkuların bataklık seslerini
Yüreğim üşüyor bak
Yaşam ne ki?
Hırsızın bir kibrit çakımı gibi.

Nasıl dönüyorum içimde bilsen
Tutuşur kerem küllerin
Vurulup düşmek nasılsa öyle
Nasılsa işkenceye gerilen çığlık
Binlercesi yürüyor üstüme dinle
Ve düş...
Yaram derindir benim
Kanat kendi ellerinle
Sonra git...
Başka hiçbir şey söyleme.

Suna Aras

Adını koy bu şiirin

Bel bağlama Pir Sultan acı bizden yürekli
Alev topu kor kuyusu yüreğim, sesim yok
Tükürmek saklı kalsın
Darılın artık bize ülkemin çocukları
Yarın size bırakacak gülüm yok.

Hem o cüce aşklardan artık bana ne
İnatçı bir pervasızlıkla bir adım atıyorum en ileriye
Hey güngörmüş buda
Elinin tersiyle zamana posta koyan çocuk
Ey melun dilsizlik tapınaklarının kara papazı
Cehennemi kurgulayan dünya yaşına
Siz uşaklar ordusunun püf askerleri
Siz hayali cennet yemişinin rüşvetçileri
Diyordu kadın
Kapı tokmağına elini yapıştıran bir hırsla
Sokakların dinsiz böğrüne yaka silkeliyordu
Kendi kışlasına adil kar
Göz suyuna bağımlı ve tövbekâr.

Boz betonlarda çocuklar kime hayat dileniyorlar
Kıyamet avuç içlerinde aşikâr
Dokunsan kopacak bir yerleri
Sır da değil üstelik ey gül geç umursamazlık
Arabesk bir vakur düşüyor tekrara
Kekemeliğin en devinimsiz bestesi
Kaç ağız eskittik biz
Kaçınıcı kovuluşumuzdur söz meclisinden dışarı
Siz köhnemiş değerlerin çirkinleşmiş dircisi
Bizdedir en kitaplı kan emişmeler.

Biz kavanoz diplimize beddualar yarışına da varız
Üstelik en uzun dilde bizdedir
Hıçkırık yutma metodu ilk bizde birincilik kazanıyordu
Bol yaşlı ağlayışları biz tezgâhlarız
Tevekkül padişahlarının en gaddar, en yaman satıcısı
Bizimle palazlandı Süleyman yaşına ya.

Biziz
Alkışlarla kurban isteyen yargısız yarasa koğuşlarından
En geri dipsizliğiz, en geri insan onurunun
Baş aşağı başsızlığını doğuruyoruz
Piç hayaletlerden durmadan.

Ne sandınız
Halici hallaç pamuğu mu?

Suna Aras

Ağzını öğreniyordum aşkın

Kimin mirası kendine kalmış
Her aşkın düşü ölmüştür.

Bütün damarlarımdan geçiriyorum seni
Sevdiğin renktir kırmızı
İki arasına sığacak kadar salisenin
Öyle kısa öyle dolu
Bir anda yaşamak birçok şeyi
Seni hiç bu kadar beklememiştim
Azaldı yüreğimin sesine tahammülüm
İntihar geliyor
Gizli bir yaraya dokunur gibi.

Daha ben seni hiç sevmedim ki
Ağzını öğreniyordum aşkın.

Aşkın dipnotu tutulmaz
Çünkü o suyudur hayata yeşermenin
Şana daha daha öleyim diye
Dağıt yüzümü dünyaya
İntihar netleşiyor.

Ben bu kadar ağız ölüsünü
Bir arada hiç görmedim.

Aşkı savunmayı bana bırakın
Dudaklarımdır benim
Ozanların düşünde kendini biriktirir
Düş yaşamamanın kanıtıdır sevgilim
Hep bir uzun dalgınlığa gidilir.
Kendine görünmeden
Erteleyin intiharı şairler
Her şair
Kendinin intiharıdır zaten.

Suna Aras

Anasıyım ben dünyanın

Kendini unutturmaz bu acı
Kirli lavabolar taşır sırtında
Yüzümü içinde gezdirir
Duygularım ayaklanır
Gece fırlar çatlağından içime
Yanlış pazarlıklar
Dişe değmeyen gülüşler getirir gündeme.

Umut yıkılır
Dünya...
Haşarı çocuğum benim
Düşer kanatır bir yerlerini
Uğunur hıçkırır
Sütü kan memelere taşırlar onu
Evlad acısı çekerim
İçime kezzap kırılır
Hayat...
"Köpekler ana olmasın" derdi anam
İhanet yırtık çadırlar kurar bebeğim
Anayım üşürüm göğsüm delinir
Felç geçirir rahmim
Döl çürür.

Şiz hayvanlaşan eller gördünüz mü hiç
Üstüme hayvanlaşan gözler büyür.

Suna Aras

Arkama bakmam

Ben bütün kavramların yalnız kızı
On dokuz yaşım la gelmişim sana
Sen yirmisinde karşıla beni
Saçlarım kül kokar bedenim sahra
En belalı geçidindir yüreğim
Yabancıml olacaksan uzak dur ve bağışla.

Neye sevinçle baksam elimden alınıyor
Yüreğim kanatsız bir kuştur anılarda
Kalkıp gelirim sana arkama bakmam
Birden...
Aşka ömür biçtiğin gelir aklıma
Düşer kırılır hayat tutamam.

Yüreğime oturdun taze bir bıçak sesi
Sen biriken hasretimin özeti
İkimizin var olduğu dünyada
Kuşum olmanı isterdim
Sürekli
Aşkın yüreğe bıraktığı gizi
Toplayıp getirmeni.

Suna Aras

Aşk Barıştır

Aşk suçsa
Ben bütün suçları üstüme alıyorum
Hadi can "can cana"
Aşkın en güzel suçuna.

Bir dilim gökyüzü duruyor masada
İşte tam da yanında
Senden beni yaratan bir dünya daha
Ellerimi bulayıp oraya
Resmini çiziyorum
Biraz ötede duran
Ay dede yalnızlığıma.

Tam da o anda
Ya bir yıldız kümesi
Serçe sürüsü ya da
Bir çığlık bırakıp gidiyor ikimizin arasına
Ve ben düşüyorum sisler içinde sen
Yüreğimin ortasına.

Keşke bir ad bulabilseydim
Seni seviyorumlara
Yaşam denebilir mi acaba?
Ya da
Bir buğday tarlası olmak Küba'da
Ve gündoğumu Nemrut'ta
İlk doğanın yansıması bakışlara
Ah o deli sevinç
Bir çocuğun ilk adımı hayata
Korkusuz koşabilmek sana
Dünya barışına imza
Koyabilecekmişim gibi bir aşkla.

Elimden tuttuğun an beni
Aşklar kavuşmak olsa
Tohum sen toprağı ben
Yeni bir dünya işte
AŞK...
Barışı ikimizden.

Suna Aras

Aşk izlerinde

Ahmet Kaya'ya

Herkes birbirinin ayak izinden yürüyor
Tek ve derin bir izde
Sevdiğimin geldiği yerlere gidiyorum
Ayak izlerimiz ters yüz oluyor böylece.

Yüreğimin iç denizi beni almayan magma
Gizli akıntıların sessiz söylenceleri
İne çıka içimdeki uçurum da eskidi
Al bu karanfili tak yakana öyle git
Gökyüzü bir elmanın yarısı değil yerle
Kadınların sırt verdiği aşkların sır
Taşları da öldürdüler senin ülkende.

Ürküten bir sessizliğin iki ucundayız biz
Sevinçlerin ağzımıza değmeden alındığı
Gözlerimiz iki bozkır iki çöl iki tabut
gibi geçiyor birbirimizden
Benim parmak uçlarımda kıpırtı seğirme özlem
Senin iki elin iki cebinde
Sıcak mı soğuk mu bilmiyorum.

İçimdeki senin olmayan sana bakıyorum
Belki de hiç olmayacağın sana
Bir şiirden bir öyküden bir aşktan doğurduğum
O hiç doğmayacak çocuğa bakıyorum
Ellerimde tenimin ölü sevinci.

Bir aşktan ayrılmanın ilk günü gibiyim ben
Hiç bir yerde hiç bir anda hiç bir zamanda olmayan
Sanki yüzyıldır bu duygudayım
O anda kalmışım tek başınayım
Bir başına ya cinnete ya ölüme gidilir
İnsan kendi ömründen geçer ya öyle
Her yaşamda olmuş olan bir şeyi iyi bilirim
Düş yoluna tek başına çıkılır.

Dönen çark öğüten değirmen devinen insan
Biz vardık, un ufaktık
Belki de hiç yoktuk sevdiğim hiç olmamıştık
Görülmeyen bir rüya dili unutulmuş masallardaydık
Masallar ağızdan ağza yaşar
Masalının dili yok ki aşkımızı anlasınlar.

Bir halkın dili özüyse
Özünden çıkarılmış bir kabuğuz biz
Diyordu güzelce nine.

Hayat tartıya konur mu acılar tartıya
Ölüm tartıya konur mu aşk tartıya
Hangi terazi kaldırabilir bir halkın ölümünü

Ömrümüzü tartıyorlar sevdiğim
Yontulmuş ömrümüzü yok ömrümüzü.

Diyorum ki gene de aşk iyidir
Bütün tellerden ölüm haberleri geçiyor birden
Bir sincabın kül oluşu karıncanın çığı
Toprağın kıvranan rahmi geçiyor.

Hiç bir şeyin yarısı yok
Ne dünün ne bugünün yarının yarısı yok
Aşkların yarısı yok sevdiğim
Umudun yarısı yok.

Aşk zamana yenilmişti savaş vardı çocuklar da ölmüştü
Hiç bir kiraz zamanını görmedi o can çocuk.

Bir sınırdan bir sınıra bakarsınız acıyla
İçinizi uzak yakın hatıralar kanatır
Dokunmak gelir içinizden bir sıcaklığa
Bir çiçeği okşar gibi öper gibi bir ağzı
Ama yapamazsınız
Işıkları selamlaşır insanlara yasaktır
Ve bir çocuk dalgın uzak bağırır birden
Anne topum Türkiye'ye kaçtı.

Döne döne düşünüyorum içime
Yoksun
Ondandır bu şehrin bu تنها karanlığı
Aşk bozgunu güz bozgunu biz bozgunu bu şehir
Yani Kız Kulesi Galata Köprüsü Haliç ölüsü
Selpak al sakız al tiner al abla
Bizim oralı ölümler
Yıkanmış ak kefenlerde değiller
Sökülmüştür yürekleri direkleri yerinden
Sürülüp geldik ki bu şehri Kerbela'ya
Aç açlık Haliç kokmaya
'Kendi gitmiş adı kalmış yadigâr'
Yedi başlı bir ölüde tepinen insancıklar
Betonların gözleriyle bakarlar.

Dünya bir ateş küredir ilk halindedir
İkimizi başlatacak yağmuru yok göklerin
Çıkıp gitti şiirlerde tenhalığımdan
Gözlerimin kalemini kırarak
Adını yazan harfleri astı yargıçlar.

Sonra... Kaç... Kara... Ara
Sonra...
Bir mavi bir inci düştü toprağa
Çocuklar büyüyor düşlerimizi
Ölüm sizde kaldı yargıçlar
Aşk bize geri tepti.

Suna Aras

Aşkın Adı Özgürlüktür Aslında

En asi kavramımdır
Bu aşk benim
Yürekli günler düşürdü yenimize
Yiğitçe kavradı yasak yanını
Korku közlemesinde.

Örnekleme

Ey hayatı örtbas eden anlatım
Aşkı
Korkusunda yaralayan el
Zedeleyen gizlilik
İnciten çekingenlik
Gümbür gümbür yürüyorum
Üstüne yüreğimin
Yüzümün güzelliği ona dönüktür.

Çan evime vuruyor kalbinin tıptırtısı
Ölmüş yerlerimde yaşam sesleri
Duygular göbek bağım
Hayat dizlerinde büründü anlamını
Çoğal ve
Bırakma sesimi çalsınlar yere.

Suna Aras

Aşkın Kara Kutusu

Gün dökülür
Kızıl bir muhabbet dağılır suya
Ürperir saç diplerim yüzümde kasılmalar
İlle de anacığım seni çizerek ufka
Ama yürütemem
Alevler içinde hayalini
Korkarım Sivaslar gelir aklıma.

Aşk bir güzelleşmedir diyorum
İkircikli
Çünkü Madalyonun öteki yüzünde var ya
Yine de ağızdan çıkmıştır söz
Ama gecikmiştir randevusuna
Pek hayra yorulmaz geceler gecikmeler
Gün kavuştu
Anılır ya adınla güneşin paylaşımı
Hakça mıdır tartışılır elbette
Bir eskimo hasretidir düşerim
İçim buzullar içinde.

Vefasını sormadım hiç aşkların
O afacan bir çocuktu asla kıramadığım
Zaten adında taşır ayrılıkları
Korkumla yaşıt çocuk
Beni aşka gün yüzü kıl
Dönsün naçar yanım sana
Aşkın kara kutusu yitirdi belleğini
Yoksa
Taşımam mümkün değil
Seni soy ağacıma.

Suna Aras

Ateş düştüğü yerde

Gece, iki büklüm bir masanın altında
Şiir yazıyor kadın, mum ışığında.

Korku iki göz dolusu
Dört yanında fısıltılar
Kulağı kalmış kapıda.

Mum sönecek elbette
Kadın kaçacak içine
Saklanacak kâğıt kalem
Tıkırtı duyulduğunda.

Bu hile şiir sevmesi
Bu korku egemen olan
İçeride yatan adam
Bilmiyor başına geleni
Şiir yaşamak kadında.

Ya şiirle var olacak
Ya kadın durmaz dünyada.

(iki)

Elbette gece
Aynı yüzü tekrarlıyor içerde
Günler geçiyor işte hepsi de aynı renkte
İki çocuk bir ağızdan ağlıyor
Biri kundak ötekisi memede
Kadın toz bezi süpürge yemek
Şiire yazık oluyor.

Diye düşünce aklına
Korkusunu süpürdü bir halının altına
Mumu üfleyip kaldırdı
Masanın üstüne yayıldı defter
Söz dirildi, dil uzadı, gözler korkusuz
Kadın aldı kalemi kaldığı yerden
Şiir de ısrar ediyor.

(üç)

Kılıçtan keskin olan doğruldu öfkesine
En erkek meclislere çağrılıp azarlandı
Şiirin sevincine batırılmış ya günleri
Başına ne gelecek bilmiyor.

Yanık kokusuyla irkildi birden
Dehşeti donup kalmış bir buz dağı görkemi
Düş alevin dilinde gri bir duman işte
Vurunca gözlerine ölüm renginde çılglık
Daldırdı ellerini ateşin yüreğine
Şiir etinde yanıyor.

Ani vurgun tez bitirir sevinci
Her yer intihar kokuyor.

(dört)

Düş varsa kamçıdır tutsak olana
Umut olan yerde acı gülümser
Çocuk büyür zaman geçer çoğalır aşklar
Tek olanı vara döndürür direnç
Bilge yaşam günleri besledikçe.

Anı olmayan ne var zamanın akışında
Dün ağır olan bu gün kuş tüyü havalarda
Şiir ateşten doğdu özgürdür tutsak olan
Yaşam sevinçli bir yük taşındıkça çoğalan
Ey tutkular içinde hayata tutunan aşk
Geçti sanılan yara acıyor zaman zaman.

Düşüyor belleğinden yaralı birçok ölü
Zaman hızla filmini sarıyor en geriye
Unutuldu sanılan yüreğinde zonkluyor
Anın tazeliğinde
Hayat böyle var ediyor kendini
Ateş düştüğü yerde.

Suna Aras

Beyaz Kuşlara

Ben bir beyaz kuşum anne
Kokun gelir uzaklardan
Dayanırım beter değil
Benim gün görmez yaramdan.

Ben bir beyaz kuşum anne
Aç yaylığın at üstüme
Öyle büyük ki bu sevda
Sıgmayacak yüreğime.

Ben bir beyaz kuşum anne
Sofra kurarlar etimden
Yokluklara ter dökerim
Daha ak senin sütünden

Ben bir beyaz kuşum anne
Özgürlükler için varım
Daha güzel günler için
İp ucunda durur başım.

Ben bir beyaz kuşum anne
Kalem kırmışlar ömrüme
Su serp acın serpilmesin
Yüreğinin ateşine.

Ben bir beyaz kuşum anne
Sel önünde sevda benim
Şüğünlere büyüyorum
İnsan kokuyor düşlerim.

Suna Aras

Bir Ağz Çıglık

Yarım kalmasa hiçbir söz
Acele olmasa
Deli dumrul sevdalar çoğalsa
Deli gözü bu kentte
Anın anla
Uyuşmazlığına düşen zaman
Çingene düşüyle savrulsa
Renk olsa söze
Zamansız ölümlere çelenkler bağlanıyor
Geç kalınmasa
Hiçbir aşka geç kalınmasa
Kendini dağlayan ateş
Ayak izlerine savrulduk
Vuruyor acı dizlerimize.

Sen güzel diyordun
Güne başlarken
Gül desteliyordun
Ellerin kan içinde
Sancılı sırlar çoğalan uyumsuzluk
Yabancılaşırken kendine
Bilmiyordun
Hangi yönden çırpıntılar çoğalır
Bir ağız çıgıktım
Cevapsızlığın sorusu
DE KI
Karanfil açmasın ölümlerde.

Suna Aras

Bir aşkın çizelgesi

Biz dünya haritasında
Bu ülkede İstanbul'da
Sen babana benziyordun
Ben annemin düş hattında.

Bu sokak bu ev bu kapı
Selam verdiğim boyacı
Bahçede erik ağacı
Üsküdarlıydı.

Sen halkının yangınında
Yüreğini tutmuş gezen
Ben halkımın ayıbında
Elde şairlikte vardı.

(2)

Sonra gökyüzü bir şölen
Aşk desen büyük babası her güzelliğin
Yaşamak kapının eşiğinde çağıran beni
Sen bir kadında duruyorsun ben bir adamda
Cehenneme yük taşıyan bir yalan işte
Kendi ateşimin hazırlığında.

Dünya durmuyor ki düşler yerinde saysın
Gün güne benzemiyor yaşam içinde
Özgürlüğün tadında çevrilir sayfaları
Su olmuş ya bu gönül yol bulup akacaktı.

(3)

Aktık
Ben bana benziyordum şairdim
Yürürken koşmasını susarken coşmasını severdim
Yaşardım güzelliğin her töhmetini
Şiirde yerini bulmuş bir dize gibi.

Aktık
Sen yaşamın öksüzünde büyümeyen çocuktun
Aşka korkak acıya deneyimli
Adımların önüne yorgun bakıyorlardı
Sevgiye durgun ağzın
Açlığını bastıran mide kazınmasıydı.

Ben bir yürek aşk alıp koşarken sana
Sen Yusuf'u konuk eden kuyuydun bana
Derin ve suskun.

(4)

Üzülme kalbim
Özgürlüğe ilk adımı ben aşkla attım

Şair yanım benim topsuz haylazım
Sevdim sadece sevdim
Yasağın anlamına bakmadım.

Üzülme kalbim
Acı çatlar doğar çocuk
Bir isim daha eklenir soy ağacına
Her nevrozda yas kaldırır bizim oralar
Mezara testi kırar yas yorgunu bir gelin
Dönüp alır düşünüyüşlerin arasından
Yas kalkar
Üzülme kalbim.

Suna Aras

Bir de suna can ağlar.

Al kalbimin yasını kır bırak başucuna
İstanbul şehrinde Üsküdar ağlar
Kırılan her aşkta bir gönül susar
Kirpik yol göstermez gözde yaş ağlar.

Bu gece dursun gece
İlk dokunuş ten ağlar
Bu gece dursun gece
Bir de Suna can ağlar.

Hangi an anlamını yitirdi gidişinle
Dumanı yok eder köz olan aşklar
Her anı kendini besler büyütür
Boy verir ardında kalanlar ağlar.

Bu gece dursun gece
İlk öpüş o an ağlar
Bu gece dursun gece
Bir de Suna can ağlar.

Suna Aras

Bir yıldızda tanrıyla

Her sözcüğe düğüm atmış bir el içimde
Sıçrayıp düşmüyorlar şiire
Kırk el çözüyorum, uçun diyorum
Olmuyor
Suç dolanır kalemin günahsız geçisine.

Başım yastığa gelmesin
Uykusuzluğa yumulur gözlerim
Kurcalar dünya beni
Dağı ovaya indirip bir gecede
Ovayı dağa taşıyım of demeden.

Aklımın düşmediği darlık kalmaz
Paranoyak dudağı uzanırken gövdeme
Ş harfi düşer şiirden, şüphelenirim
Şairlik biraz da delilik mi ne.

Dört mevsimin bir gününü yaşamadığım gibi
Bir günde dört mevsime vuruyorum kendimi.

Nedensizliğim yalandır
Her solukta yedi kıta taşıyım
Dil ucumda buz dağları yontarım
Düşüremem şiirin ateşini, pişer közüne
Pişsin
Canı cehennemine.

Elimi sokmadığım ateş kalmaz
Yüzümü yatırmadığım düş
Paralanırım
Yedi levin acılardan tadarım
Bir yıldızda sevişirim tanrıyla
Ay karanlığında, günahsarlar
Dört dönerim, ey şiirin sancılanmış sancısı
Korkunç kıvrınma
Perendesi uçuruma çekilen düşüm
Çılgınlığın alt yazılı geçiştirmesi olmaz
Gel de bırak yakamı
Şiir
Bir bilinmez aşkına.

Suna Aras

Bir zamanlar aşk...

Bir zamanlar aşk vardı
Annem gül elerdi yastığının üstüne
Düşürürdü ellerinden dalgınlığına gülen
Bir ipek mendili yol üzerine.

Uzun sürse de hasret selamlar yolda kalmaz
Turnalar dizim dizim gurbetlere çıkardı
Yar kokusu içinde bir tutam saç öpülmüş
Günün ilk ışığını postacılar çalardı.

Bağ arası subaşı yol üstü tenhalığı
Göz göze kilitlenir el ele kavuşurdu
Gönüller titredikçe çoban kavalın üfler
Mecnunlar çöle düşer Leylalar çoğalırdı.

Bir zamanlar aşk vardı
Kalbim her vuruşunda göğsümde taş kırardı.

Suna Aras

Boz istanbul

En uzun parmaklarındır senin
Minarelerin İstanbul, yüreğime kırdın
Sis aktı gözlerinden yüzüne şehrin
Astarlı acılar büyüdü, bitti düşsel geziler
Kocaman bir ağlayışın çırılçıplak ve yalnız
Bildik karanlığın evler ve korku
"Yer demir gök bakır" sofralarına
Aynalı gök delenler her gün saldırdı.

"Baba ocağı" dendi önce acemi
Kuşlar sürüldü bağrına
"Taşı toprağı altın" oldu iç kanamanın adı
Onur azaldı
Tükenmişliğine tiksinen bir ana kucağıydı
Her kapı, kendine kapalı
Götürdü deli yellerin kalmadı yar kokusu
Yitik oğullar arttı.

Gündelik aşk kaldırım pazarlığı
Sevgi yalağı çatladı
Neon ışıkları reklâmlar
Kin kusmuk ihanet
Metayla sevişir sabaha kadar.

Kolesterol
Ucuz fahişeliğim benim
Mihneti böğründe büyüten yara
Tükenti
Ah sevdamin yeşil dili
Tutacak bir şey kalmadı.

Suna Aras

Bu Günü Yarına Şikayetimdir

Bir ülke düşünün ki düşünce gömütlüğü
Salt deri et ve kemik
"Ağız var dili yok" insan çöplüğü
Duman altı odalarda ağız yarışçıları
Duvarlar içinde çürür ses yiterdi
Durmadan söz sözü yerd
Düş gölgesi geçerdi gözlerin hizasından
Söz sözün ağına düşerdi
Duygularım küserdi gül düşerdi ben düşerdim
Ağlardı dört duvara düşen söz üstümüze
El ele yetişmezdi.

Her söz birbirine çatardı
Her söz birbirinden ışık çalardı
Kurşun canımı yakardı ateş evleri
Yersiz yerliyi kovardı
Unutturur zaman söz azalırdı
Her gün cenazelerde
Gide gele ölümlere alışkanlık başlardı
Bir ben çelenk bir çiçek
Ağız yarışçıları
Bir yeşil sarıktı ölüm
Ölüm yüzümde yaşardı
Nedenine yanaşmazdı hiçbir söz
Yalan yanlışa bakardı.

Kırık dönerdim kendime
Ölümlerden çaldığım kurşunlar yüreğimde
Gözyaşını anlamazdı
Yürürdüm içimin en tenha küçesine
Köpekler salınırdı elleri kurt başları
Hiç insan kokmazlardı
Kan patlardı, yakılırdı Kürt illeri
Ben şiire kaçırdım ağız yarışçıları
İşçi grevlerine yumulurdu yalnızlık
Sokaklarda ağlardım.

Acılar hiç durmadan kapımızı çalardı
Acıların yaşları epeyce vardı
Ve masalar dolusu ağız yarışçıları
Durmadan hiç durmadan konuşurlardı.

Suna Aras

Bu sonu hüsrân aşklara

Gülüşünün izi silindiğin havlu
Hüzün yüzünü asmış duvara
Geçmemiş sarhoşluğum kokun sinmiş odaya
Bilerek unutulana halka, kuma yüzü
Öksüz aldatan gibi olmasın aşkta
Not:
Anımsatma.

Oturduğumuz masa
Korumamış sıcaklığını dolaştığımız park
Sol elim mutlu demiştim
Yanlış
Şiirde yanılısama.

Olsun...

Hatıralar biriktirdik tat aldık hasrete katık
Öpüştük göz önü yol ortası
Ne varsa bastırılmış ne varsa
Gül beyazı bir aşkla uyardık uyutmadık.

Deli tay tepinen hayat biten gün gelen korku
Ölüm tadı nar rengi
Ve öyle sevdim ki can seni cehennem gibi
Allah'ına baş kaldırdı melekler
Tanrı peşimde şimdi.

Yağmalık içsel dünyam
Fırtınam
Soyluluğumdan soyundum
Acının atı şahlandı bir kez yasak sevdim
Bir zehirli tuğra yapıştırdım alnıma
Diyet dedin can verdim kırıldı aynam
Al işte deli beyliğim
Acının Allah'ını çektim.

Yorgunum ağır yükümsün ey ayrılığın dili
Adını yanlış düştüm
Sokağımı kaçırdım arka bahçeye
Arakladım takibime çıkan hayaletleri
Attım cebime
Uç dedi söz
Gözümün içine düştü yüzün
Uç dedi
Birikti hüznün, küt diye düştüm yere.

İki ay üç gün sürdü
Bence en yenik düşümdü
Bil yerini
Bu kadar da yürekli değildi sevda
Dibi delinmiş kavuşmaların
Gönülsüz sözlerin sırrı dökülmüş

Boynuma bırakılan morluklar kadar
Ömrü kalmamış aşkların
Bil yerini
Çocuk, oyunlar oynama yalnızlığımla
Unutulacaksın.

İtirafın itiraz gerektirmez teslimiyetine
Hafif yanını koydu
Bu...
Yüreğinden büyük korkundu dışa vurdu.

Korku çok erken başladı sende
Çarpılar sınır taşları, özlemim bu değildi ki
Olmasa bekçileri dünyamın, yuvarlanıp dursam üstünde
Deli poyrazlar gibi.

Söz vermiştim ya bir yüzük aldım sana
Hem kırmızı kurdele da taktırdım
İçimi sıyıran hıçkırıklarla
Avucumda taşıdım sahile kadar.

Bunu sana söylemeyecektim aslında
Şiir sır saklamıyor
Çekip alıyor gizli söz verişleri
Döküyor mısralara.

Telefonda, tarih on ikinci ayın onunda
Bir mısra okudun bu şiirimden
Bilerek unutulan halka 'korktum' sözcüğü
Sana ıslık bana bıçaktı ağzında.

Çöktüm yaralı bir gürültüyle
Ağladım sarsıla katıla
Ya sonra...
Baktım baktım gözlerime ve tükürdüm
Resminin bulunduğu aynada
Sana ve kendi yüzüme.

Bu saatten sonra
Şiir müsaade etmiyor susmama
Parçaladım yüreğimi işte, onunla yazıyorum sana
Eline kan sızarsa korkma
Hani
Beni sen yarattın demiştin
Yalanlıyorum bunu da.

Ben o yüzüğü
Denize atılan bir çelenk gibi
Aşkın cesedine bıraktım
Adımı yazdırmadım içine
Sadece adının baş harfi
Ve iki S iç içe

Seni sevmiştim demekti.

Her yerine sağır bir perde çektin
Hiç karanfil kokmadı ki ellerin
Can...
Al kokunu git dnyamdan
Adını şiire yasaklıyorum.

Ey karanlığına kitlenen nokta
Ben aşka türbe değil toprak olmak isterim
Sırtım dönük durmayacağım yaşama
Bütün tevekklleri reddediyorum.

Suna Aras

Çalınmış dakikalar

Çiğ düştü buğulu karanfillere
Ellerinin sevdama dokunduğu yerde
Çiselerken bulutlar sevdayı gecelere
Dağ irisi duyguların korku duruyor üstünde.

Aşk
Serçe yavrusunun çırpınışıydı
Görünmüştü yılan duvarda
Bir avuç hüzüdü sevgi söylemi bakışlar
Çalınmış dakikalarda.

Ben ki dağlamıştım gözyaşımı o aşkla
Ölümüne tutkundum sevdalara
Belki de çarpı işareti koyardık hüzne
Yasaklar olmasaydı aramızda
Kasimpatılar açardı parmak uçlarında.

Gene de kalbimin gözlerine sığındım
Aşk diz boyumu geçti o anda
Götürsün istedim yaşama doğru
Yok
Sinir sarmalı içinde sevişme
Durduramaz zamanı dudaklarında.

Bu aşka son şiirim olmalı
Yoksa yaralanmış ben olacağım
Dün gibi yarın da
Biliyorum ki
Paylaşılmamış duygularım ağlaşacak arkamdan.

Tedirginim
Sonuçlar korkutur beni
Ben sevdim mi hiçbir şeye değişmem
Gül yüzlü sevdamızın üşüşen kuşdilini.

Yalnız
Bu ulumalar böyle
Dalayan ve yapışkan sürünürken eteğime
Nasıl sevişebilir insan
Sıyrılıp düşüyorum karmakarışık
Sevincin yakasından.

Sevda
Hep itilen yanımdı
Takılıp ayaklara sürülmüş buralardan
Çalkalanışında zamanın
Ö kalemı kırdı o el
Ölüsünü topluyorum yollardan.

Sonra...
Güz sonrasıydı
Bağ bozumlarının yorgun aylarında

Tuttum da maya çaldım öz sulara
Naftalin kokulu bu yürek sarnıçlarında

Orda
Sevdalar ebemkuşağı
Yalnızlık hayaletti kövuklarda
Şimdi ise
Beş yıldızlı tımarhanelerine
İki büklüm merhaba.

Sabır
Aşka özgüdür bekleyişin kırıntılarında
Zamana inat sevişmeliyiz
Yasak duyguların bakışlarında.

Acıların duyarlığınca baktım
Dudaklarımın direnmesi türkülere
Bir yarasa kanadına dolandı da umutlar
Sessizce hiçkıldılar.

Bak
Sevda tohumları yine şirin her gözesinde
Gizimizi koydum her satırına
Orada
Puslu aynaların cam arasında.

Ve de
Yaslandım zamana
Duyunca sancısını sırtımın ortasında
Dağıttım saçlarımı üstüne aşkın
İmbikledik hasretliğimle gül ortasında.

Acımız
Burgu olmuştu güzelliklere
Sevincimin alınışı elimden
Oysa yaşam
Beyazlar içinde gelindi mahzun
Yükleyip sırtıma dünyayı
Düştüm yollara
Büyüdü çok büyüdü yorgunluğum
Her yarık bir küçe tabanlarımda.

Kurumaya yüz tuttu yüreğimin pınarı
O tutkuyu görmeyeli o gözde
Istırabım ölümümdü çok yönlü
Mezarlığı içimde.

Yine de
Açabilir saksıda nilüferler
Dönünce sevdamız bala bal yâr koynuna
Düşer yıldıza geceler.

Bilirsin ki umut ölmez
Katılaşmış kurallarda
Oymalıyız mermere umutları
Kırıntıları kalmalı tırnak aralarında.

Suna Aras

Çözülmeven Bilmecem

Kara kışta
Kar beyazı kağıda
Destanlar yazarım
Karanlıkta kar üstünde

Ayazda kar
Karda ayaz
Durmadan yaz
Yüreğın karanlıkta
Karanlıkta kar beyaz.

Beyazda kan
Kanda kalem
Kanlı hecem
Bir şiir ki sevecen
Bir gece ki ölümden
Yüreğim koıtu yerinden
Damla uçmadı gölünden.

Kurtlar uludu ininde
Kılıç sıyrıldı kınından
Karıncalar silahlandı
Tilkinin ağızı sulandı.

Her yere kuruldu tuzak
Yaşamak bizden uzak
Böylece...
Uzadı gecem
Çözülmez oldu bilmecem.

Suna Aras

De Ki Hep Âşık

Dün bu saatlerde ikimiz
Biraz hüzün biraz tat
Birbirine dokundu ellerimiz.

De ki hep sevdalı
De ki hep âşık
Dokunmadan seviştik
Rengi kaçmış odada, ürkek
Karmakarışık.

Tenim aşk bulaşığı
En güzel bakışın gözlerindeki
Uzanıp dokunuyorsun ürpertili
Kalkıp konuşuyorum ağzınla
Tepeden tırnağa ateş
Dudağının izindeki.

Ve dışarıda bir dünya
Döne kırıla kanaya
Duydu mu dersin bizi?
Baharın yeşil ezmesi.

Alıp götürsen beni de
Minyatür bir bebek gibi
Gömleğinin iç cebinde.

İçimden geçti ya
Söyleyemedim.

Suna Aras

Durma Korkusu

Suya çeken atlar gibi
Sana çekilir yüreğim
Dolarsın gözlerim seni bakar dünyaya
Aşk çizilir o sonsuz akma durulur
Her şey yaşama döner her şey aşk olur.

Öz aslolandır
Öz gözlerin olur yansır bana
Çekimin tılsımı bozulur
Dönerim ellerim üveyik kokar
Yalan yazar tarih üzer aslını
Ben onu tamamlarım durdurup yokluğa akanı.

Zaman nedir ki sevgilim bizden geçip akan ne?
Ben sana koşmaları gelirim ben varım işte
Dokunur saçların kokarım
Ateş ve su ayrıntısı yaşamın
Doğrulurum aşktır dengem
Bitiş o arsız sızı kalbimin durma korkusu
Gölgelenir hayat ve tat acır tortusu.

Düş sonsuzdur
Aşk sonsuz mu bir soru öğretmenim?
Tokat atma, durulmaz duygum bir daha
Düşerim kalkamam belki incir canım üzüürüm
Toprak bir daha sürmez demini donar hava
Güneş soğur ben ölürüm hayat biter aşk olmasa.

Suna Aras

Dut Ağaçları Dik Bana

Kokun çıkmıyor ozan
Tar kırıldı
Kalem mührüdür Muhammet'in ağızda
Şiir yaz diyor sevdiğim
Hasret toplarcasına
Çalınmış bir avuç dutun tadında.

Aşk
Terin kurumadı daha
Tenimse soluk soluğa.

Günlerin karışması
Mayısın haziran içlenmesi
Rengimi kaçırın tarih
Bıçakladım sensizliği kalbime
Astım rahmine aşkın kendimi
Kanını içip yüreğimin
Adını düştüm
Yasak sevişmeler intiharına.

Can koydum
Flaşın patlaması
Seviyorum donan ışık
Dut ağaçları dik bana.

Suna Aras

Düş atları

Seher Şahin ve ötekilere.

Gecikmem olmamalı sana geldiğim sokak
Arkadaşına sordum seni tanımak için
Vazgeçtim
Dudakları yel içinde yapraktı
Düğününe kırmızı gül bıraktım,

Ağlamayacaktım.

Eve döndüm yüzümde bir tren çarpışması
Gazeteyi karıştırdım tükürdüm ve bıraktım
Kahve yaptım şekersiz bir iki yudum aldım
Gözlerimden yüzünü alıp balkona çıktım
Taş sektirdi dudağımda bu acı
Çocuklara bir sepet gülüşümü uzattım,

Ağlamayacaktım.

Güneşe baktım sonra yer açtım yüzlerine
Kalbim düştü yerinden eğilip aldım
Ark larında umudun tepişen düş atları
Yaralıydı seher yazdım
Işık sızdı tırnağıma alıp koynuma saldım,

Ağlamayacaktım.

Tarih düştüm on bir eylül yarın on iki
Sönmişti sigaram kalemi çaktım
Karıştırdım saçlarımı yolarak
İteleyip sıkıntıyı odaları dolaştım
Kini kırana sürüp salmışlar içimize
Parçalanmış ölümler çekiyor damarları
Koşup camları açtım,

Ağlamayacaktım.

Dışarıda sokak sesi beton çığlığı
Doluksandım birden bire
Nerede
Bu şehrin insanları nerede
Sigaramı yeniledim telefon çaldı açmadım
Eşeledim yüreğimi bir dünya
Nereye koydumsa almadı
Vurup kapıyı çıktım,

Ağlamayacaktım.

Ürkütülmüş dağda ceylan gözlerim
Koparıp güneşi gökten yol üstüne bıraktım.

Suna Aras

En apkın peygamber

Hiç tanrı yoktu aslında
Havva da kandırmadı âdemi bir elmayla
Korku
Ruh hali hikâyeleri
Gözlerimi yitirdiğim gök
Aklımı geri verseydi eğer
Anlayacaktım
Yalanı doğrulayan en apkın peygamberin
Bir şair olduğunu, geceleri
Şiire çıktığını Hira dağına.

Şiir büyüdür çocuğum
Şiir hâkimdir
Şiirin yasasıdır ateş, Arafat
Sırat, doğum anı işkencesi
Alevlerin yaladığı cehennem
Şair halidir doğrudur
Yedi kat göğü fethe çıkan düşü imgenin
Yetmiş yedi kat iner altına yerin.

Yokluğun yok olduğu ülkedir cennet
Düşteki beyaz kapı
Aşk koku tat ve güzel
Düşten geri dönmeyen şairin aşk düşleri
Değil midir?
Şiirinden süzülen.

Payımıza ne düştü o düşten
Yalancı şair.

Suna Aras

Gel güzel eyleyelim

Hadi bana şiir oku
Tenindeki tuz tadını ver bana
Seslen içimdeki çocuk uyansın
Yüreğimiz akladı ya bu aşkı
Bırak şu yatağı dağınık kalsın.

Ütüleyip diktim yaralı yerlerimi
Çalkalayıp içimin ağusunu tükürdüm
Ömrüm kırış kırıştı rüzgâra serdim
Silkeledin ters yüz edip sen beni
Bin yılların ağrısı içindeydim.

İkimiz
Tarihini oluşturan ilk insanlar gibiyiz
Gel güzel eyleyelim.

Suna Aras

Gel seni seviyoruz

Seni düşünüyoruz
Vazoda kurumuş g l
Masada yarım bardak çay kadar h z nl y z.

Evimiz atısızdı
Martılar ses bırakmadı bu sabah
Sadece bir tıkırtı yan odada sürekli
Ayaklarından kalma alışkanlık olmalı.

Seni düşünüyoruz
Dokunduğun her eşya kirli gömleğin birde
Odada bıraktığın kokunun peşindeyiz.

Bu gün telefon sessiz
UnutmuŐ olmalısın bu Őehirde bu semti
Belli sevensin dedi
Her sözcük boynunladır tavanla sen arası
Bunu bana kapıdaki parmak izin söyledi.

Seni düşünüyoruz
AkŐam  ğlen ikindi sabah ezana kadar
Bu ev ben ve eŐyalar
Gel seni seviyoruz.

Suna Aras

Gizlilik

Bir resmimiz olsun isterdim seninle
Yasalara oynuyoruz mümkün değil
Gel
Ellerimizin resmini ektirelim biz de
Koyalım en güzel köşeye evimizde
Herkesin gözleri önünde
Sevişip dursunlar revede.

Suna Aras

Göğün Ressamı Bulutlar

Gönlümde son adımı kalan
Bir aşk sahnesi bitmekte
Hatırlanır, hatırlanmaz belki de
Ne diyebilirim
Tek kare gözlerimin önünde
Arada bir titrer bulanık
Bir göl oluşturur yüzümde
Tokat hızını andıran bir sesle
Hoşça kal deyişin
Şevgi ötesi
Öyle.

Arada bir göğ'e bakıyorum
Kendimi hızla çekip çekiminden gözlerinin
Yumruk yutkunuyorum
Sancılı mide kasılması içinde
Bir gülüş diriliyor
En hünerli ressamıdır gökyüzünün bulutlar
Rüzgârdan fırça kullanırlar.

Gönlümde can ölümün
Yenilgim olmayacak
Yaşanıra teyellerim hayatı
Yalnızlıklar yıkıntılar içinde
Oturur şiir yazarım
Rasgele.

Suna Aras

Gül Acım

Gül acım
Siyah kahkahalar dök üstüme
Yu beni
Tez elden olsun
Hayata vedadır öpücüğüm
Mor halkalar bıraksın aşkın yüzüne
Kan gülü karanfiller çizilsin
Resmim olsun
Hayat
Yık köprünü
Arafım ol
Cehenneme taşla beni
Şeytan benim
Çünkü ben
Tanrıyı tahtından indiren
Aşkı giriftar edenim.

Gül acım
Diken yataklar kur güzlere
Şür beni
Ölümlere beğendir
Cıva giysiler giyineyim
Ağır ağır eriyeyim
Her salise
Asır ağırlığınca geçsin üstümden
Her göğsüm bir kıtana çakılsın
Köprün olayım dünya
Büyük değilsin aslında
Yüreğime aldım seni
Kadrim bilmezsin bala
Her muhabbetin
Kara haberlerdi taşınan dünyama
Yuh olsun
Yuh olsun senin saltanatına.

Suna Aras

Güzelliğini yitiren her şeye

Dudaklarından kırıcı sözler dökülüyor
Gözlerin bayrağını açmış
Kelimeler örülüyor aramıza
Sokuluyor suskunluğa yüreğim
Bırakıyor yalnızlığı yalnızca.

Kalkıyorsun ağır hareketlerle
Anlıyorum bittiğini oyunun
Şaşkınlığını yaşıyoruz ikimiz de
İçimizde ki uçurum boşluğunun.

Güle güle
Yıksan da vefasızlıkları içime
Kederli sözler gereksiz bence
Ya da ayrılıkları
Hıçkırıqlarla süslemek
Güzelliğini yitiren her şeyi
Gülümseyerek uğurlamak gerek.

Suna Aras

Hamur ana öldü yaşasın kral.

Kurtların sevdiği an derler ya
Öyleydi hava, odada ikimiz
Önce rakıdan geçiyoruz sonra şiirden
Sonra fırlatılmış giysilerimiz
Yerde, şiir içinde.

Sonra...
İki sigara dumanı arasında
Bana bir masal anlatıyorsun
Canım kılıcın ucunda
Desem de duymuyorsun.

Kral oğullarının kadına yedirip etini
Aşkını ölçüyordu
Dört yüzle bezeyip cinayetini.

Bu masalı hiç sevmedim diyorum
Mutlu sonu koyuyorsun araya
Ya kadının acısının he... sa... bı
Diyecektim ki
Kral tören içinde bakışlarında.

Aşk yoktu şiiri bilmiyorum
Kissadan hisseydi düşen payıma.

Sanırım dört yıl geçti belki daha da fazla
Kral masaldan çıkıp girmişti hayatıma
Aşkımızı üç öğün öldürüp dirilterek
Her gün oğul ölüsü vererek kucağıma.

Aşk yaşanır denenmez ki sevgilim
Hamur ana öldü yaşasın kral.

Suna Aras

Hasreti özetler misin

Hasreti özetler misin en uzaklığı
Küstürölmüş kalp ağrıma.

İçimde yolculuğa çıkmak istedim bugün
Gök bir toprak tarımıydı bilmedim
Nehirleri çıktı yolum
Kızıl ırmağ anlat beni uzun yolculuklara
Aşk tarihin en eski sayfasıdır yakılmış
Dönüp yanıma aldım
Şimdi sakıncalıyım.

Aşkı özetler misin en hasretinden
Kötü huylu baş ağrıma.

Borcum olsun hayatı dolandırmak boynuna
Aşk acıya harmanlanır ayrılığa koşarken
Seven incinir
Vedasız gitmek niye
Vedalarda ayrılıklar şenlenir
Göz neme doymaz elbet yürek hıçkırmalara
Ama beyaz bir mendil her zaman güneşlenir.

Suna Aras

Hep Ölüm Havasında Çalanlar Davulları

El verecek kim kaldı
Var olmak savaşında
Yanlışları düzeltmekti
Oysaki maksadımız
Bu kaçınıcı baskı
Bu kaçınıcı karmaşa
Biz hala yollardayız
Neresinde yanlışın?
Biz mi yanlışız yoksa?
Nedense hep geri adımlarımız.

Karabasan kokusu seziliyor
Üstümüzde o ezici kasveti
Günün suçu değildi bulutlanmak
Birileri bulandırır suları
Kepçe hep sırtımızda gezenlerde duruyor
Neresinden dolanayım çıkmazı
Hep ölüm havasında çalanlar davulları.

Tekin değil uzak dur soluklan biraz
İçini dökmenin de zamanı ver elbette
Ama
Çok fazla sabırlılık duyarsızlıktır bence
Yapışkan bir hiçkırık düğümü var şuramda
Yutkunmak hep yutkunmak
Haykırmak gerekirken
Kırçılı zamanında gelmişiz elde değil
Suçlara döküldü hep canımız çağımızda.

Yarının korkusundan nedenli çarpınmalar
Boşa değil ürpertisi tenimin
Gözlerim bir noktada çürüttü temelini
Hep tedirgin yaşamak sığıntı gölgelerde
Kör dövüşü değil de ne?
El yordamı bu gidiş
Tetikteki parmağın belki de sızısı bu
Rotayı şaşkırtan kim?
Dümen kapanda kalmış
Zor değil ki anlamak bu ezeli oyunu.

Karşılıksız sevdalardı arayıp da bulduğumuz
Esirgendi mutluluklar kuşkusuz bizden uzak
Gelen gün geçen güne gebedir yalanı yok
Biz neyin peşindeyiz o ne düşler acaba
Hangi dalda bıraktık nerede ellerimiz?
Bir baktık duman olmuş
Kim varsa yanımızda.

Suna Aras

Hey Can

Ölüm orucuna yatmış bir hilaldi gençliğim
En yalnız tarafımla oynardım oyunumu
Adım canset.

Düşe dizer yaprakları tığlardım eteğime
Yeşil türküler hışırdardı
Ay kız ve reyhan oynardık
Ağrı alevler içinde kalırdı
Dağ kokardı saçlarımın uçları.

En çok
Kaval sesini severdim geceleri
Kederli bir gülümseyiş oluverirdi yüzüm.

Dedem hep sesiz ağıldı
Bir asırlık hikâyesi kan kalesi kokardı
Ser' i darda sıkıntılar basardı yüreğimi
Kalkıp testileri kırardım
Büyük sular özleyip
Kil yiyip toprak yalardım.

Benim hiç bezden bebeğim olmadı ki
On beşimde oğluma süt emzirdim.

Ve kapıp kendimi kaçtım içime
Aktarmalı selamlar mecburiyetinde
Şiir artı acılar yüklemi
Bir dünya kurdum içime ondan
Yarımı vermediler
Akarıma bent vurdular ateşle dil uçlarından
Kurudu yarı canım
Görmezlik
İmanın var mı senin.

Kolu bacağı kopuk güdük bir yalnızlığım
Yalnızlığı tika basa yaşadım.

Acı çaresizliğin pelteleşmiş yüzüdür
Yüreğim değirmenlerden öğünüp çıkmış
Hiçbir yere sığmayan bir fırtına geziniyor bedenimde
Çoğalıyor hiçbir yere katılmayan çok yerim
Kıpırdayan yerlerimi dondurur.

Sırtı dönük gezeriz birbirimize
Görmeyenler dolusuyuz nedense
Durmadan içimize savrulan
Durmadan tükenmeye çoğalan.

Hey can
Ben o ölüm orucunu hiç bitirmedim.

Suna Aras

Isı Eksilmez Bilirsin

Öte yakası aşkın
Uzak düş yakın temas
Bir çehrenin sol yüzü
Suluboya resimler resim altları
Yürek uçkurunu sıkıla
Yutkunmak hangi anlama gelirse orda.

Bakışı uzak simalar
Hele ko dursun uzaklar
Burada yakınım ağlar.

Sen aşkıma batık ruh 'gölge etme'
İnme indi içime
Bir boşluk ki adı adsız uçurum
Hasretin ki dirseklenmiş böğrüm
Git unutuluşumu postala bana
Koy diyeyim aşkım oy.

Uykusuzluk nöbetimdir sevgilim
Hiç aksatmaz geceler
Ki beni var kılmana
Her anı gelmeni bekler.

Yetmezliğim
Kırık iplik yalnızlık eğrilmesi
Yetmezliğim
Akan yol kaçan ışık
Nasıl bir tattır bilir misin
Her anı yalnız yaşamak
Sokulmak anılara hesaplaşmak
Nasıl bir cansın bilir misin
Özgürlüğüm kadar acil
Muhakkak olması gereken sen
Sen
Su kadar azizim ol sevgilim
Isı eksilmez bilirsin
Sürekli üflenen ateşten.

Suna Aras

İçindeler içimde ki kaygunun

Fırladım yerimden itip geceyi
İçime dar gelen korkunç acıyla
Her köşeye bir mum yakıp bıraktım
Bulutları sürdüm biraz uzağa
Bağdaş kurdum avucumda yüreğim
Bağdaş kurdum yolların ortasına.

Hey dedim
Geçen yolcuya hey
Uzak bakıp gitti tanıyamadım
Trenler geçiyordu bir bilinmez yereydi
Trenler karanlıkta tersine gitmedeydi
Yüzü ıslaktı geçen yolcunun
Yüreği kan içindeydi.

Gidenlerin dönüşleri olmadı
Hep hasretle buğulandı bu toprak
Koyma diyor yola çıksın yolcular
Boyumca büyüttüğüm bu deli korku
Korkarım ki beni bende boğacak.

Hey dedim
Sesime cevap vermedi
Çarptı yalnızlığımı yüzüme gece
Düştü mendiller ellerden
Düştü yürekleri söküp toprağa
Yüzleri kül rengindeydi.

İçindeydi içimde ki kaygunun
Saksıda ki menekşeye su verdim
Gözlerinden öptüm tüm çocukları
Birkaç dosta mektup yazdım
Sıralayıp umutları bir güzel
Selamladım hasretleri özlemlerle
Üst üste kaç sigara şafağa karşı
Yine hiç uyumadım.

Suna Aras

Kadınlar da ıslık çalar

Kadınlar da ıslık çalar
Aşklardan terkedilmiş bir yüreğin içinden
Yürürken yalnızlıklar
Duygular çoğaldıkça anılar silikleşir
Deprem düşer canına tenhalığına
Geceleri yalnız kadınlar
Islık çalarlar
Korkuların upuzun boy aynasına.

Ten soğur
Söner duygu
Hayaller unutulur
Kalem kırar boynunu aşklardan sözcüklere
Bir iki kırık dize
Bir iki geçmiş zaman
Süzülüp girer camdan.

Geceleri yalnız kadınlar
Taze düş
Eskimiş aşkla yatarlar
Gecelerde yalnız kadınlar
Islık çalarlar.

Suna Aras

Kalbim Öldür Beni

Bu o gökyüzü mü bilemiyorum?
Bu yalnızlık o yalnızlık değil ki.

Gizli bir tarihi yazıyorum ellerim buhar
Yaşığına davetli girmenin heyecanı
Denizi yatağından kaçırın hırsız
Rengim hep Afrikalı.

Not düştüm çiz üstünü
Unutulmuş parmak izin sigara paketinde
Adını sır tutuyorum
Adın ki bir duruştur yaşamın gizlisinde
O gizi seviyorum.

Kurumuş gül gölgesi aynadan bana düşen
Şu kara tespihlerin sabrına ihaneti
Günü koşmak yorgunuyum çağın dervişi
Bize durgun zamanlardan geçiyoruz sevgilim
Ne dün geçmiş zamandır ne bu gün güzelleşti
Kaç zamana yayılmış "keder ve gül"
Gülüm dersem ömrün azalır mı ki?

Sabaha koşuyorum geceler çoğalıyor
Yaşamaya kalktığım yerlerde genç cesetler
Ne zaman ölümünüz gelse gündeme
Yaşamak üzer beni
Ölüm mü orucunu bozuyor bedeninde?
Kalbim öldür beni.

Suna Aras

Kalsın

Bir sarhoşluk rakı var şiiri yeni açtım
Masada peynir roka bir de kavun kokusu
Türlü öyküler kurdum en yalan masalları
Yokluğunu kalbime kandırmanın telaşı
Küs yüzüm fren sesi kalbimde bir patlama
Seni ağızsız dilsiz öylece sevecektim
Adını yazdırmasan anılarıma.

Aşk...
Ölmek için uğruna gönüllü yenildiğim
Tek ana tanrı...
Gözlerine korku dolu baksam da
Hep sımsıcak kalacak
Sunduğu acıların o eşsiz tadı.

Birçok yıllardan sonra
Yokluğunun yıktığı duygular hesabıyla
Cama çıktım bir kez daha bakmak için yollara
Sarhoşlar yüklenip gitmişti sokakları
Çocuklar taşınmıştı büyük yaşlara.

Yoksun...
Aşk bütün hissiyle burada
Dokunma kalsın.

Suna Aras

Karanlıkta Karanlık

Karanlık saçlarından
Tutarak aydınlığı
Karanlıkta karanlık
Bir kuyuya hapsetti
Karanlık aydınlığın
Çıkarıp yüreğini
Karanlık kişilere
Karanlıkta yedirdi.

Karanlık karanlığın
Diz çökerek yanına
Karanlık düşler kurup
Yayıldılar dört yana
Karanlık yol üstünde
Kuruldu her köşeye
Karanlık evler oldu
Karanlık kentler oldu
Yüreklere karanlık
Kara kara oturdu
Karanlık kişilere
Karanlık amaç oldu.

Sonra her kara kişi
Bir "kara köpek" olup
Karanlıkta karanlık
Kişilere satıldı.

Büyüdükçe büyüdü
Karanlık karanlıkta
Karanlık karanlıktan
Kara günler getirdi
İnsanın insanlığı
Böylece elden gitti.

Suna Aras

Kül ağlar Sivas' ta alev utanır.

Türküler, şiirler, öyküler, yüreğimiz ülkeniz olacak.
Gülümseyerek uyuyun ateşin çocukları...
Unutulmayacaksınız...

Utançların ve acıların çok ağır yaşandığı bir ülkede ve dünyada ozanlar ne yapar?
Söze sığınır elbette. Acılarını serinleten yaralarını saran söze sığınır.
Sözün büyüsünden çıkıp gelir yakılmış ozanlar. Sarar dört bir yanını.
Bir kulağına ozan yüreği konuşur. Öteki kulağına ülkemin yakılan ozanları.
Söz ve görüntünün dili de kayıt düşer tarih sayfalarına.
Kanayarak...
Ve sizler... Sözün konuğu olanlar. Görüntünün içine girin lütfen.
Unutmamanın sırrı oradadır. Her acıdan pay almanın sırrı.
Belki de insan olmanın sırrı...

Yakılmış ozanlara...

“Üflediği dumanları emsin diye mum yaktı. Bunu çok sık yapıyor. Belki de duman bir bahanedir. Elbette bahanedir. Seviyor gizemini titreyen şu alevin. Dalıp gitmek sorulara mum alevde erirken. Gökyüzünün yırtılan yerlerinde acımak. Korkudan dona kalmak yerin derin koynunda. Çökmeye hazırlanan yerlerini onarmak. Kıymasın çocuklara insanlara kıymasın.
Yılanın kuytusuna, karıncanın yuvasına kıymasın. Dil döküp dilemekte ozan işidir elbet. Birincil görevidir yaralara tuz basmak. Yanlış anlaşılmasın. Her yara yarası oluyor biraz ondan. Böyle böyle içinde ki tepinmeyi çoğaltmak. Dizelerin ayak sesini duymak. Sadece bunun için yırtmak yürek zarını. Sadece bunun için... Olenle öldürenin bedeninde yaşamak. Hem katilsin özünde. Hem kurbandsın içinde. Başka nasıl kurulur ki bir imge? Başka nasıl dile gelir, ölü sözcük dizelere girince. İşte yine üşüyor alev mumun üstünde. Sözcüklerin kanat sesi titretiyor belki de. Belki şiir soluğunu üflüyor ateşine. Neden olmasın!
Onun için yanıyor sırtı yüreği böyle. Boğazı ondan kuru dili ağzı şiş böyle. İçine sığın dünya zarını inceltiyor. Ateşte donan ruhu buzulları çözüyor. Karnını bıçak gibi yarıp çıkıyor sözler.
Yüzünü dağıtarak yan yana diziliyor. Mum hışımla sönüyor acının zahmetinden. Bir kibrit çakıyor yeniden yakmak için.
Türküler tutuşuyor.
Ve birden kül oluyor birçok can bir kibritte.
Sivas'ta yananları içeriye giriyor.
Söz biter mi?
Bitiyor...
Eli nasıl ayağına dolanıyor görseniz. Hiçbir kalem kâğıdından utanmamıştı böyle. Hiçbir acı yüreğini yakamamıştı böyle. Hiçbir yara derinine işlememişti böyle. Hiçbir kâbus ışığını karartmamıştı böyle. Çaresizlik hiçbir zaman yüzüne tükürmemişti böyle. Hiçbir harfi gözyaşına batırıp, yüreğinin kanıyla kutsamamıştı böyle. Ne dese hafifi kalıyor bu acı dizelerde. Yüreğini soğutmaya gücün yetmiyor şiir.
Boyun yetmez bu acının yükselttiği ateşe.
Nasıl küçük kalıyorsun utancını örtmeye.

Şiir yoldaşı Metin...

“Kanadı kırık bir dize/ Zonkluyor durmadan dışarıda.” Bağışla Behçet kardeş.

“Sevdadan delirmiş düşlerde kaldın.” Bağışlar mı Gültekin? Türkülerin genç oğlu. Ya

Nesimi...

Utanmaz mı insanların ağzında ki sürgüden? Asım baba geç otur ayakta kalma öyle. Nasıl hatır sorsun ki ozan sizlere? Başı böyle eğikken. Nasıl hatır sorsun ki? Katiller yüreğinde tepişirlerken. Kirletirken soluduğu havayı. Kanlı ayak izleri sokaklarda gezerken.

Huzursuz birkaç adım attı tedirgin. Elini kalbine bastırıp durdu. İki büklüm kaldı olduğu yerde. Saçları titriyordu omuzu sarsılırken. Gülümser mi artık ozan?

Bu ülkenin ayıbı sığmazken şiirlere.

Gözlerini kuruladı ellerinin tersiyle. Doğrulurken sandalyeyi devirdi.

Açtı defterinden beyaz bir sayfa. Uzandı titreyen eli kaleme.

"On iki yıl oldu bile. On iki yıl içinde... Sayamadım kaç bin defa acı tepti geriye.

O gün gibi ateş düştü içime. İçimde ki şiire. Çatlayıp dağıldı yürek.

Demek beklediğim sözüm sizdiniz. Onun için sığmıyordum hiçbir yerime birden. Onun için kaçıyordum bulduğum görüntüden. Onun için kalbimde ki hıçkırık büyüyordu. Kibriti çakan eller yürüyordu üstüme. Bu ağrı birkaç sözle diner mi bilmem? Yatıştır mı öfkemin ateşle imtihanı? Yoksa büyür mü gün güne? Alevle semaha duran söylesin.

Şiir öfkemi emer mi?

Ölümüm olur bu benim. O zaman ben şiiri...

Göz nuru iki gözümü...

Her yaraya kabuk olan şiiri.

Ant olsun ki...

Elbet büyüyecek bu kayıp öfke. Karanlık aydınlığın yüreğini emdikçe.

Hiç çare yok...

Yoksa yana yana yok olacak bu ülke.

Yok olacak dil ağızdan kuyusuna girdikçe.

Yok olacak sokakları sessizlik öldürdükçe.

Yok olacak...

Öfke sözün içine gizlendikçe.

Gözleri korkutulmuş çocuk gözleri. Tepinirken sözcükler yüreğinin üstünde. Elini tuttu Metin.

Gülümsemi usulca. Uzanıp saçını okşadı Behçet. Gültekin türküleri aldı alev içinden.

Asım baba dedi ki...

"Ey uzun umutların karamsar ozanları. Umut acının en keskin ilacıdır. Umuda yaslanın acı dinlensin. Umudun kolunda çıkılır yola. Yoksa yitip gidersiniz."

Nesimi Çimen kalkıp birkaç adım yürüdü. Gözleri yanıp sönen iki elması sanki. Uçmaya hazırlanan kartal gibi sakindi. Bir bilgenin bakışıydı gezinen yüzümüzde. Derin bir soluk alıp camları açtı. Parmağı uzandı göğün yüzüne. "Kuşlar uçtukça" dedi. " Dünya soluk aldıkça döndüğü yerde. Son insana kadar umut sürecek. Yakılmakla biter mi hiç türküler?

Şiir asi çocuğudur dünyanın. Babek'tir. Köroğlu'dur. Kaçak Nebi'dir. Ele avuca sığmaz tekmeler kapıları. Öfkelenir ateşiyle ateşin. Ateşten doğar çünkü. Bilmez misin çocuğum?

Dağ direnir yüzyılların gücüne."

Gözlerini gökten alıp duvarlarda gezdirdi. Bakışları çiçeklendi Nazım'ın üzerinde.

Karakalem bir çalışma çerçevesinin içinde. Kutsuyor sessizliğe dönüşen hüznümüzü.

İki çocuk gülüyor gözlerinin içinde.

"Öncü" dedi. "Komünist..."

Kutsal babası aşkın... Ozanların kıblesi...

Ŗu gözlerde kaç hayalin dili var. Umutsuz yola çıkan hayalsiz güne başlar.
Özan umut etmezse şiir böyle karanlık. İnsanın çekildiği bir dünyanın içine.
Biraz ses, biraz sevinç, biraz ışık katarak. Kanayan yarasının içine gül saklayıp.
Yarının gözyaşına mendil uzatamazdı. Vazgeçmiş olsaydık umutla düşten.
Kim kaldırıp başını inatla gülümserdi? Kim alırdı kalemi düşürüldüğü yerden? "

Suna Aras

Nefes Nefese

Tutuşmuş mendili denizin
Oynak köpüklü sulara mest
Bahtsız kızın kulesi
Yüreğimi çekiyor incir sepetinde yılan
Kapanmak kapılar ardına kırk kilidin
O aşka, aşkla boğulan
Işığı yanlış çağırın sevdalı gibi
Dönüşü olmayan yol
Karalansa haritası şilinsem
Dünya, özlemin çoğaldıkça izim yitse
Bekleyip durasın beni
Nefes nefese.

Gözlerin ki yalnızlığım
Mezar içim
Gizemli yolculuk
Denizin gizli çekici
Çırpındıkça ben yılanlara sarınsam
İmdadım olmasa, gök delinse, kopsa tufan
Ah o sular cesedimi vermese
Bekleyip durasın beni
Nefes nefese.

Yakamozlar göz kırpışın
Uzak karanlık yüreğin
Yasak yolum
Korkutan derinlik, gövdeme saplanan sancı
Bir çeken bir ürküten dipsiz boşluk
Ey uğursuz boğuntu
Sürükle az daha şeytan üçgeni
Yar yüzünün düştüğü yol
Onarılmaz acım rasgele
Bekleyip durasın beni
Nefes nefese.

Suna Aras

Ötesi Var Mı?

Yüreği kalabalık bir Őiirdir yaşamak
Memesinden aşk beslenir kederle
Bir çocuğu avucundan sunarken büyümeyi
Büyümeye yalnızlaşan yüzler toplar bir yandan
Emeğine el götüreren bir işçi gayretiyle.

Yaşamı yaşlanırken gören var mıdır?
Mevsimler tenimizde hüküm sürerken
Eskiyen biz oluruz
Yılların yaşlanması ömrümüzdür ölçülür
Akşam güneşi yansır kızıl ve buruk
Aşka hünerler eken su gönlümüze
Gelen ince bir keyifle örülür.

Yüreği kalabalık bir Őiirdir yaşamak
Baştan sona dünya çeler aklını
Aşk gelse ayrılığı takar peşine
Yıkıla kırıla ustalaşacak
Ötesi var mı?

Suna Aras

Özlemeyi özledim

Ben Iğdır'da bir yaz günü
Tozlu küçelerinin tezek kokularında
Yürümeyi özledim akşama doğru
Çeşmeye giden kızlarla.

Annemin un içinde ellerini özledim
Ateşle dansını parmaklarının
Sohbetine kavuşmayı dut ağacının altında
Günün yorgunluğuna demlenen çayın.

Beyaz cibinlikli komşu çardakta
Kızaran sessizliğinde bir karpuz tarlasının
Kayan yıldızlara dilek tutarak
Sevdalı sesinde bir yanık türkü
Yarasına ses verirken uyumayı özledim
Dam üstünde rüzgârlara serip gönlümü
Aylardan Ağustos'ta.

Ben duvağı beyaz simden Ağrı dağını
Çocukların sevinirken bakışlarını
Sevgilinin ten sızlatan uzaklığını
Yollara göz süzerek içimi çeke çeke
Özlemeyi özledim.

Suna Aras

Rüzgârla söyleşi

Astım balkona yüreğimi üfle rüzgâr
Yüreğimin direğini yıktılar.

Atar mı anaların bakışlarında nabız?
Açar mı anılarda papatya çocukluğum?
Bebek kokularını vurdular sokaklarda
Kokmaz ki toprak yağmursuz
Ölümü biriktirir yaşamın anacında.

Yok ülkem...
Adınla anılmanın haritasını yırttım
Kirli durur bayrağın hayatın infazında
Kuş uçmasa gök sevinmez
Gül tenler küle döndü ölüm mangalarında.

Acı dipten tepeye yayılan dalga cinnet
Gözleri iki boş damladır görmez
Kurşun iter parmakları genç yaşımı hedefler
Ve ölümler...
Perde iner gezinir vatangiller.

Onlar...
Ölümüzü doğradılar çocuklar
Aşk olmasa ben olmam ki
Astım balkona yüreğimi hadi rüzgâr.

Suna Aras

Sana Düşlerim

Kaysa ne zaman sana düşlerim
Tutamam yüreğim uçunur
Ak bir kefenlik olur dünya
Hatırla
Verdiğim her sözü tuttum sana
Anılar bu ev bu eşya
Ne kadar binse sırtıma
Tutunur şiiire doğrulurum
Tufan tufana.

Kaysa ne zaman sana düşlerim
Kucağında bir sürü intihar provası
El ediyor karşı damdan gözlerin
İçinde çığlıklar görürüm beni
Suna gelinler geçer önümden
Bir atımlık intihardır düşleri.

Kaysa ne zaman sana düşlerim
Ağır yükümdür, yüreğim
Ağzımın kıyısında adın, resmin, ellerin
Dolanır saçlarıma türkü söylerim
Oturduğun yerde bir gülümseme
Yutkunur gülümserim
Hiç kimseme.

Suna Aras

Savaş ölüsü çocuklardan, çocuklara mektuplar. (1)

Dışarıda kar yağıyor.

Serçeler daldan kalkıp cama vuruyor
Daldan kar yağıyor karın üstüne
İçine ses yağıyor
İçinde savaşların öldürdüğü çocuklar ağlaşıyor
Ses sese dolaşıyor
Ses kalbinin en acıyan yerinde
Bir acıklı şarkıya dönüşüyor.

“Ölü çocuklar korosuyuz biz
Dünyanızdan savaşların attıkları çocuklar
Sadece adı kalan bir kâğıdın üstünde
Birkaç giysisi fotoğrafları
O da şanslı olanlardan geriye
Arada bir anımsanan kan bağı çekiminde.
Gözyaşı damlasıyız.
Acıyız yaşıyorsa annemizin içinde
Babamızda upuzun bir suskunluk
Savaşların öldürdüğü çocuklarız biz
Yatıyoruz bir sonsuz karanlığın içinde!

Oysa ne çok sevmiştik dağların masalını
Denizin dibinde ki gizemli sırrı
Rüzgârların gökyüzünde usta ressamlığını.
Yıldızlara söylemiştik bir gece
Buharın su, suyun damla, damlanın nehirlerle aktığını görmüştük
Şaşıp gülüşmüştük. Bir damla yaşındaydık
Çoğalıp damla damla büyüyecektik bizde
Koşacaktık nehir olup denize
Güle oynaya belki
Belki düşe kalka vardığımızda.
Elbette soracaktık
Bakıp, görüp, duyacaktık elbette
Ey hayat.
Yaşadığım karmaşa. Gülen ağlayan yanım
Acım, tadım, güzelliğim, çirkinim
Her gününde ayrı bir tat ayrı renk
Toprakta bahar rengi suda balık olarak
Kestane kokusu şekerin tadı
Bir anne taklidi bez bebeğimde
Bir baba gururu okul önünde
Bir abla avucu kadar samimi
Hepsini birden yaşayacağız!
Demistik hep birlikte.

Biz bunları konuşurken düşlerken
Anlamaya çalışırken yaşamın sırlarını
Dinlerken öyküsünü kitap sayfalarından
Ya da bakışlarından ağaç yapraklarının
Hiç kimse söylemedi
Ama hiç kimse...

Savaşları anlatmadı çocuklar
Ya da duyduk anlamını bilmedik
Aklımız kavramadı büyük kötülüğünü
Kalbimizin kulakları duymadı
Belki de şaka sandık
Bir oyundan bir sahneymiş gibi düşündük
Belki de bunun için uyuyunca korkmadık
Onun için ağlamadık adı her geçtiğinde
Hem nereden bilirdik ki çocuklar
Büyük kirli hesaplarla kirlenmiş O adamlar
Çok mutlu olurlarmış ölürken biz çocuklar.

Ama şimdi biliyoruz
Anladık...
Neden böyle sustuğunu çocuk gülüşlerinin
Neden ağlamadığını acıktığında
Oynarken düştüğünde.
Bebeyi kırılıp topu patlarken
Neden ağlamaz çocuklar?
Öğrendik artık
Onun için isteriz ki her dediğimiz
Siz yaşayan çocukların
Doğmuş doğacak olanların
Sorduğu her soruyu cevaplandırırsın yarın
Ve bilin istedik vakti gelince
"Şok ve dehşet" dedikleri cehennem içinde
Çocuk kalplerimizin nasıl acıdığını?
Nasıl korktuğumuzu sığınak diplerinde?
Nasıl patlar bir bomba?
Nasıl çığlık atıp savrulur toprak?
Nasıl kıyar çocuklara?
Yaşayıp görmeyin ama...
Duyun bilin istedik.

"Bir damla petrolün
Bir damla kandan daha değerli olduğu bir dünyada yaşıyoruz" diyerek
En vahşi yanlarını toplayıp gelmişlerdi
Sarmışlardı ömrümüzün narin inceliğini
Sarmışlardı insanlığın uygarlık beşiğini
İlk insanın doğduğu yer
İlkyazının son yazıyla buluştuğu bu toprak
Yani Mezopotamya. Var oluşun ince ayrıntıları
Sarmışlardı çakal, sırtlan, akbaba sürüleri
Sarmışlardı...
Acımasız hoş görüsüz ölü sevicileri
Haçlı zihniyet. Bombayı kutsayan papaz
Büyük Jandarma
Yemek için sıradaydı
Bombalardan arta kalan ceset artıklarımızı.

Onların kalpleri yoktu çocuklar
Kalpleri çelik kuşlardı ölüm atan üstümüze

Onların vicdanı yoktu çocuklar
Vicdanları çok zalim füzelerdi patlayan kalbimizde
Onların gözleri yoktu çocuklar
Gözleri namlulardı ağız içlerimizde
Artık maskeleri düşün istedik
Bir gün onlar size de
"Özgürlük ve kurtuluş" gibi bir şey derlerse
Lütfen bizi anımsayın
Savaşların öldürdüğü çocuklarız biz.
Kurtuluş ölümle gelmez
Ölenle ölür düşler.

Zaman çabuk akıp geçer sizde büyürsünüz elbet
Belki söz hakkınız olur dünyanın yazgısında
Biz ölü çocukların sizden bir dileği var
Çocukların yerine. Savaşı atın dünyadan.

Adımızı sormayın. Ali. Fatma. Meryem. İsa
Biz bütün savaşların öldürdüğü çocuklar
Dini, dili, rengi olmayanlarız
Biz bütün savaşların öldürdüğü çocuklar
O kadar çoğaldık ki
Ölümümüzü koyacak yer kalmadı.

Hey dünyayı mal varlığı bilenler
Tepinenler...
Hor görenler...
Ezenler...
Elinize, yüzünüze, gözlerinize bakın
Görün ölü yüzümüzü yüzünüzün üstünde
Orada olacağız
Baktığınız aynada
Gezip dolaştığınız oturduğunuz anda
Yediğiniz lokmada
İçkinizin tadında
Yattığınız yatakta
Sıramız geldikçe konuşacağız
Söz sırası şimdi sizde!
Konuşun ölü çocuklar!
Konuşsun YARASI TAZE olanlar.

"Ben Ümmi Kasr'lı Leyla...
Hangi tanrıydı beni cezalandıran?
Doğmanın suçu mudur ödediğim bu bedel?
Günaha mı batmışım yaşım dokuzdan evvel?
Yıldızlar mı dökülüyor patlayarak göklerden?
Tanrı bu kadar zalim olabilir mi sizce?
Toprak bile acıyla dağılıyor şiddetten
Peki neden ne yaptık gecenin bu vaktinde?
Gökyüzünün rengini kaçırın kim yüzünden?
Kardeşimi hiç öyle uyurken görmemiştım
Sanki gözleri çıkıp fırlayacak yerinden

Acaba rüyasında bir kâbus mu görüyor?
Dedim kendi kendime
Boynu bükülmüş neden? Kolu altında kalmış
Belki de rüyasında topunu kaçırdılar
Muhakkak Hasan yaptı büyük dayımın oğlu
Kalkabilsem yerimden dokunup uyandırsam
Korkma kardeşim desem bak işte geçip gitti
Kötü bir rüya gördün şaka yaptı amcalar
Bir yudum su içersem gıdıklayıp güldürsem
Ama neden doğrulmak acı veriyor bana?
İçimin acılığı gözlerimden akıyor
Yok gibi hiçbir yerim
Yok gibi canım bende
Sadece gözlerime akıyor görüntüler
Yüreğimin içinde patlayıp duran nedir?
Annem nereye gitmiş bizi bırakıp böyle?
Canım neden bu kadar yanıyor bilmiyorum?
Gözlerimin içinde gördüklerim titriyor
İçim akıp gidiyor karanlık bir boşluğa
Tam da o sıralarda
Karanlığın yüzümü örttüğü anda
Son bir çığlık duymuştum ben çocuklar
Bir bombanın hızının üflediği ısılda
Hepsi bu kadar.”

“Ben Sevda...
Bağdat gülü diyorlardı görenler bana
Tam dört parça olmuşum aniden ve acısız
Sadece başım kalmış yastığının üstünde.
Kuş nakışlı yastığım annemin çeyizinden
O gece...
Korku; duvarı delip çökerken üstümüze
Gökyüzünde ölümün dansı birden başladı
Ben sokuldum ablama. Annem sarıldı bize
Hepsi o kadar...
Sonra bir şeyler oldu çocuklar
Bir korku tünelinin içinden geçer gibi
Gökyüzü yeryüzüyle birleşip ayrılmıştı
“Kıyamet” dedikleri gün belki de bu gündür
Dedim kendi kendime
Çığlıklar kulağıma bir gelip bir gidiyor
Toz bulutu içinde elim, yüzüm, gözlerim
Sonra bir sessizliğe sanki attılar beni
Sonra annemi gördüm taş duvarın altında
Sol elinin kınasından tanıdım
Ablamın saçlarını kınalamıştı öğlen
Nişan görüşü için
Baharın ilk gününde
Toplanıp gelecekler hısım akraba bize
“Horoz kuyruğu gibi ışıldasın güneşte
Kına koksun evimiz, elimiz, yüreğimiz.”
Annem böyle demişti

Babama gülümserken.

Neden öyle bakıyorsun yüzüme
Ablam benim kır çiçeğim
Oraya nasıl çıktın?
Nasil tırmanır bir baş bir duvarın üstüne?
Bir gözün açık kalmış
Sanki siyah bir zeytin bakıyor göz yerine
Güneşte kurutulmuş zeytin tanesi
Sıkılıp bırakılmış çukurunun içine
Ne saçlarında kına, ne başında saç kalmış
Kül olup serpilmişler alevlerin içine
Konuş benimle ablam son bir defa gülümse
Bak beni de karanlık çekiyor yüreğine
Ama elini uzat ses ver diyemem
Sende gövde kalmamış
Benim de ellerim yok
Kim koparıp götürmüş parmaklarımı benden?
Ya evimiz nerede?
Evimizi kim yıktı hepimiz uykudayken? ”

Suna Aras

Savaş ölüsü çocuklardan, çocuklara mektuplar. (2)

"Sende mi geldin Zeynep
Savaşta öldürülmüş çocuklar korosuna
Yatırsın arkadaşlar seni şöyle yanıma
Yaranda ki kan durdu mu?
Ağrısı dindi mi sırtının?
Yüzünde bu korkuyu hemen sil
Sakin utanma...
Yaralı bedeninden kaçırma gözlerini
Oyun bacım... Can yoldaşım... Ağlama...
Bak " Bir kadın döner durmadan elleri gökte
Yardıma çağırıldığı ülkesinden kaçmıştır."
O benim annem olur, benim adım da Zühre
O gün...!
O günün gecesinin vakitsiz saatinde
Annem, kardeşime sarılıp yatağa girdiğinde
Üzül müştüm, kırılı müştüm anneme.
İçimde ki mahzunluğu gördü anne kalbiyle
Dedi ki. "Yarın seni alacağım yüreğimin üstüne
Uyumadan dua et kardeşini öp Zühre
Söyle Allah'a de ki o saf kalbinle
"Bizi koru Allah'ım sabahı göster bize! "
Dua ettim elbette...
Çok yalvardım o gece
Gözlerim kıpırtısız annemin gül yüzünde
Hiç böyle görmemiştim annemi daha önce
İki korku çılgılığıydı bakışları çocuklar
Sesinde çatlayan bir acı vardı
Uzakları dinliyordu bizi duymadan
Cama gidip gökyüzüne bakıyordu durmadan
Entarisi üzerinde yatmıştı
Küçülüp büzül müştü...
Aklımda ki soruların dili yoktu o anda
Öyle dilsiz, cevapsız uyuyup kalmışım da.
Uykumun ortasında birden annem olmuşum
Parçalanmış bedenimin bu kalan yarısıyla
Kucaklayıp Allah'ı almışım tam karşıma
"Allah sen neredesiiin! Allah sen neredesiiin!
Allah sen neredesinin! " diyerek inledim de
Duymadı beni kimse!
Ne Allah! Ne kardeşim. Ne annem ne bir insan...
Ben biçilmiş yarım can yaralı yanık öyle
Anladım öldüğümü...
Gökyüzü gökten kopup üstüme düştüğünde
Babam mı?
Babamı görmedim ki
Keşke silah yerine o gün öpseydi beni."

"Ben Havva...
İnancına göre dedem ilk kadının adını bırakıp bana
İlk gülüp sevindiğim ağladığım Basra'da
Kutsamış varlığımı

Uğur getirmek için bir tek oğluna
Dargın durşa da gönlü inandığına
Kardeşim Adem doğduğunda barışmış
Ancak dokuz ay sürmüş dargınlığı Allah'a...

Şimdi ocak tütmüyor yanmıyor ışığımız
Evimizin yerinde birkaç duvar parçası
Yanmış giysilerimiz bir fotoğraf albümü
Albüme baka baka ağlayan dedem bir de
Kolu üç yerden kırık kalbi acı içinde
Geceleri ses vermez mezarımın içinde
Dedemden kopup gelen od yığını hiçkırık
Bir tek şeyi fısıldayıp duruyor kulağıma
"Allah'ım al canımı" diye yalvaran bir ses
"Ölümün uykusunu esirgeme kulundan
Dinlenmek istiyorum toprağın kollarında."

Savaştan geri kalan ölüm, gözyaşı, acı
Reddetmek gerekiyor çocuklar kan kokan bu mirası
Çünkü...
Akıllı bombaları! Akıllı füzeleri!
Akıllı uçakları yarattığı gün insan!
Yok, etmeye ayarlamış olarak...
Ölümü onayladı!
Bombalar yağmur gibi yağıp patladığında
Ne çocuk ayırdı ne yaşlı
Savaşın acısı bulaşıcıdır
Ateş düştüğü yerden yayılır köşe bucak
Ulaşır her insana
Korku egemen olur, yaşamın rengi solar oyunun tezgâhında
Ve bulur sizi bir gün ey savaş doğuranlar
Acı sizi de bulur
Bu miras elbet kalır babasından oğluna
Kin çoğalır zulmün geçtiği yerde
Hiroşima. Nagasaki. Halep'çe
Olarak büyür yara çalınan düşte
Uçmaz kuş acır toprak
Tırtıl bile kin tutar...

İnsanlar hey insanlar!
Ne bir anne acısını Dicle de akıtacak
Ne bir baba sevinerek bakacak gökyüzüne
Büyüyecek sevincini gömen çocuklar
Küçücük ruhlarında kocaman yaralarla
Büyüyecekler...
Eğrisini, doğrusunu tartacak bilinçleri
Aynı yere takılıp dönen tekerlek gibi
Nedenine takılıp öylece kalacaklar
Bu ölümün, acının, yıkımın nedenine
İnanın ki bir gün anlayacaklar
İyilik niyetinde değil can alıcılar
Ne iyilik getirmiştir bu ölüm bu toprağa

Ne anne unutmuştur ölü çocuklarını
Onlar bilmezler mi?
"Cep açanlar ölülerin üstüne"
Şavaşın geçtiği yerlerde barış
Öldürülmüş çocukların donmuş bakışlarıdır."

"Tanığıdır her gören göz bu zulmün
Kulaklar tanığıdır.
Küçük bedenimde kocaman bir çığlığın elbette tanığıdır
Su içerken gördünüz belki de kahve
Yemek yerken kurulu sofranızda
Kadeh kadehe vururken
Şevişirken sıcacık yatağınızda
Öpüşürken göz ucuyla baktınız
Bir kutunun içi kadar naklen acıya
O saklanan gölgelenen acıya
Utancın aynasından arada bir baktınız
Öylece baktınız yarı uykulu
Gerinip esnerken koltuğunuzda
Yüzümü atladınız...

Biliyorum...
Yarın işe gidecektiniz
Yaşamak ekmek ister, kitap, kalem, okul ister çocuklar
Biliyorum...
Ölümünden medet uman belki siz değildiniz
Belki siz değildiniz zulme umut bağlayan
Ama işe gidecektiniz...
Bir iki kanal gezip takılıp reklâmlara
Düğmeye dokunarak umarsızca kalktınız
Kızınızın saçına dokundu elleriniz
Oğlunuzun yorganını çektiniz üzerine
Işığı kapattınız...
Girdiniz uykunuzun tatlı derin koynuna
Rüyalara daldınız
İşte o saatlerde
Ben İbrahim...
Felluceli bir duvarın dibinde
Korkunun karanlığınız kadar koyulaştığı bir yangının içinde
Ölüm biz çocuklar için bize, kalbimizin atışından daha yakındı
Füze... Bomba... Silah... Mermi...
Yok, etmenin mutluluğu içinde
Ve gelip patladılar o bildik gürültüyle
Yaşlı, çocuk bedenlerin üstünde
Gözlerimiz iki korku çığlığıydı o anda
Ne bitirilmiş yaşam içinde kaygı taşır
Ne de ölü çocuklar bir daha ekmek ister
Biz öldük...(!)
Şiz uykunuzda rahat sağdan sola dönerken
Ölümüz sokaktaydı
Kedi, köpek, postal, palet ölümünüzün üstünde

Biliyorum...
Yarın işe gidecektiniz
Ama...
" Susmanın adı vurmaktır savaşların dilinde."

Suna Aras

Savaş ölüsü çocuklardan, çocuklara mektuplar. (3)

“Mezopotamya...
Acısı kabuk tutmayan yara
Ölümün bitmedi ki, bir kapı açıldı sonsuz acıya
Bu acı günlük değil...
Ne haftalık, ne aylık, ne de bir kaç yıllıktır
Bu acı elden ele taşınacak bayraktır
Bu acı açık seçik, bu acı göz göre göre
Barbarların sofrasına bir güzel
Meze olsun diye yaşatılmıştır.

Kurban İsmail'in adını taşısam da ben
Koç gelmedi gökyüzünden!
Dokunmayın boynumda ki yaraya
Kan damlıyor gömleğimden.

Bu neyin intikamıdır Allah'ım?
Bu zulüm, bu azap, bu gam?
Bu yıkım neyin intikamıdır ya İsa?
Bu ölüm, bu utanç, bu tuzak?
Neyin intikamıdır?
“ Bir hudut çizgisi kadar şaşkın ve anlamsızım
Nerede bir çığlık kopsa yılanı orada düşün.”
Bu; insanın insana geç kalmasıdır
Bu; kötünün iyiden arınmasıdır
Bu; tokun aç sofrasına dadanmasıdır.

Hey savaş ölülerinin etiyle beslenenler
Hey yarının yaralı yüzünü görmeyenler
Susanlar... Saklananlar... Sinenler...
Bir gün; kötülüğün iyiliye yenik düştüğü yerde
Dağ devrilse tümsek kalır, doğa yasasıyla vardır
Sever çocuklarını.
Bir gün...
Sevgi yedi kıta yeşerdiğinde
Aşk kazanır...(!)
Diyecektim...
Diyecektim ama çocuklar...
Öldürmeyi aşk gibi yaşayan o adamlar!
Ölümünü sevmek için yola çıktıklarında
En çok neyi konuşmuştu insanlar?
İşte ninem o günlerde, barışın adını her duyduğunda
Gözyaşını silerken yazmasının ucuyla
Ekmeği suya banıp yedirdiğinde bana
Eğilip kulağıma dişsiz ağızla
Diyordu ki...
“Çocuğum ahhh çocuğum, işit ama inanma!
Umutlanma ne olur!
Şu dünyanın tarihinin içinde
İlk insandan bu güne
Savaş; kudurmuş hayvan gibi böğürdüğünde
Kan tuttuğu için barışı!
Ölü bulunmuş her seferinde! ”

“Ey iyiliğin kötülüğe yenildiği gün
Ey insanlığın düşüşünde ki hüzün
Hüzün hafif kalıyor bu köklü yıkımda
Hafifliği acıtıyor hüzün benzetmesinin
Yazıya düşerken acı, harf, rakam, dize, sözcük.
Acıtıyor...
Sorular diriliyor çocuk mezarlarından
Acıtıyor...
İnsan soyunun ayak izinin çalınması
Dönüşmesi paraya kültürel varlığının
Yüz yılların beslediği insanda
Yani uzaya merdiven kuran aklın çağında
Bu soygun...
Uzaylı bir gelişim mi bilgi insanlarında?

İncil... Kuran... Tevrat... Zebur...
Geldiler, insan dünyasının en suçluları
Geldiler, Teksas kovboyları at hırsızları
Geldiler...
Her insanın soy ağacında ki gizin
Kül serptiler üstüne
Sildiler insandan kalan sesi
Yaktılar dünden bu güne taşınan izi
Şimdi...
Şümerli bir çocuğun yası var yüreğimde
Babil ve Asur düştü
Düştü insan tarihinin yazgısı
Çocuk ölüleriyle aynı kadere...

Susturmayın bu şarkıyı çocuklar
“Kör prensleri taşıyor günümüze uyuz atlar
Ne çok açlar tanrım ne çok açlar
Dünyaları çirkin diş etleri mor.”
İnsan, kendi tarihini yiyiyor şimdi
Aklım “Bir taş kopmuş gibi dağın döşünden
Kırılıp dağılarak yuvarlanıp duruyor.”
Ben Basralı Gülizar
Bu son sorum olsun size
“Diken eksen gül verir mi tarlalar? ”

Sizin zafer dediğiniz, benim kanlı entarimdir
Giysin özgürlük anıtı, ülkenize hediyemdir.

“Alevlerin dili var mıdır Ahmet?
Ya dumanların aklı?
Kül kavrar mı yaşamın anlamını?
Ağlar mı sözcük dize küle dönerken?
Tarih çığlık atar mı?
İnsan tarihinin ayak izleri
Konuşur mu aleve dönüşürlerken?
Ya ninemin yorgun vuran yüreği?

Ya dedemin tutmaz olan dizleri?
Kardeşimin anne diyen gözleri
Aranırken kokusunu ak sütün
Hiçbir şey anlatmaz mı?
Acı da donarlarken
Anlatmaz mı karıncanın yuvası bu kıyımı?
Bizim arka bahçede ki karıncanın yuvası
Kuşlar götürmez mi haberimizi?
Göç yoluna ölüm düşen kuşlar taşımazlar mı?
Hav-ar tepen bunca ağzı öte ki ülkelere?

Ya insan nasıl susar?
Davut'un iki gözü...
Bedensiz iki gözü evlerine girerken
Eli ekmeye gider mi hiç bir annenin?
Çocuklar deri kemik olup giderken
Tutar mı eli ayağı hiç bir babanın?
Çocuklar yetim yoksul bırakılırken
Ya çocuklar üzülmez mi resim çizerken?
Bizim okul yolunu zebaniler kesmişken
İlaçsız yaraların sızısını duymaz mı?
Duymuyorsa insan insan olur mu sizce?
Susuyorsa bu kıyımı izlerken
İnsan insan olur mu?

Dicle'de tanık oldu, fırat da, bulut, rüzgâr, karınca da
Kuşlar gördü bu kıyımı kutsayan insanları
Yüzlerinde insan yüzü taşıyanları gördü
Çocukları öldürürlerken gördüler
Tanıktır hurma dalı...

Alın dünya sizin olsun, sizin olsun çiçek böcek
Ölü çocuklar korosu, şarkısını söyleyecek.

Toprağın kıpırtısı bir ana rahmi gibi dört bir yanda atarken
İtekleyip geçerken ölü bedenimizi
Kanımıza bulanırken eli, yüzü, saçları
Bahar koşuyor dedik yerin yüzüne
Çocuklar, yol verin geçmesine
Şiyah, beyaz bilmez bahar
Yaşayan her insanı sevip saracak
Çiçek böcek bayramına sevinçle uyanacak
Toprağın kuzuları
Çıtırdayıp tohumundan süren kök
Duyar mı?
Savaşlarda öldürülmüş çocuk ağlamasını?

Dedik ki şimdi.
Ölü olmayan her şey yaşayacak baharı
Dedik ki şimdi
Biz bütün savaşların öldürdüğü çocuklar
Kıpırdayıp kalkıyordur yerinden uyuyanlar

Kar suyunda yıkanıyordur kuşlar
Soluk alan ne varsa yeryüzünde insanlar
Ne varsa can taşıyan güneşte sere serpe
Savaş olmayan yerde
Herkes uyum içinde doğanın yasasıyla
Tazelenip giyiniyor yeni giysilerini.

Dedik ki şimdi.
Bizim oralarda bahar utangaç
Gözüne kum kaçmış sevincine kül
Fırat isyan büyütüyor, Dicle deli ve yaslı
Bu iki kardeş, bakıyorlar şaşkın biraz utanmış
Bakıyorlar tanık olduklarına
Belki daha önce hiç görmediler
Bu zulmü bu şiddeti.

Dedik ki şimdi
Kaniyor bizim ülkemiz, savaş yıkımından arta kalanlarıyla
Başı önüne inmiş büyüyen yarısıyla
Susuyor kederi büyük
Gözleri yaşlı.

Dedik ki şimdi
Biz bütün savaşların öldürdüğü çocuklar
Artık bize bahar gelmez, göremeyiz biz güneşi
Ömrümüze ferman oldu, vurun diyen ölüm emri
Ne şaşırılmış bal arısı, ne bir kuş içeri girer
Ne konuşur ölü çocuk, ne ağlayıp meme ister
Düşlerimiz kadar yalanız şimdi.

Dedik ki şimdi
Camı yok ki mezarların, sıcaklık olsun burada
Belki bir gün görürsünüz, bir papatya toprağımda.

Dedik ki şimdi
Öldürülmüş çocukların, papatya kokmaz elleri
Okul, kalem, sınıf kokmaz
Sustu artık karanlığa bırakılan çocuklar
Bayramlığım size kalsın, gömleğimi giysin Henri
Benim ülkemde baharın adı
Ölü çocuklar mevsimi."

Suna Aras

Sevmiyor

Aşk dedim de
Bir adım geriledi
Oysa bana
Türküsünü söylerdi.

Suna Aras

Sorular

Ölüm ölmek midir?
Yoksa ertelemek mi yaşamı?

Doğuma gitmektir ölüm belki de
Belki bir alış veriş
Varla yokta imece
Var etmek biraz da sürekliliği
Ya öldürmek ne oluyor?
Kurmak mıdır sofrada ki dengeyi?

Zaman nedir?
Bir boşluk mu içinden geçtiğimiz?
Bizi soğurarak sona götüren
O bilinmeyen süreç ömrümüz dediğimiz.

Doğanın tanrıları
En eski halime götürün beni
Sevmem hayatıma karışanları.

Suna Aras

Söz Tükendi

Aşk yüzüne tükürülmüş
Bir çift yalandır gözlerin.

Ben acıtan aşklara düşen bitiş iziyim
İçimde ki o üşüyen çocukla
Yok iplikler düşerim hayatla arasına
Sen ağla
Hey su taşkını gönül
Derler ki
Ağlamak her sevdaya
Bir tuz tadı aslında.

Söz tükendi
Yüreğimde ayak izi
Ölü bir aşk heykelinin.

Seni gözlerinden sorguluyorum
Seni gurbet renginden
İyi bak
Bu aşkı deneyen uzaklıklara
Ne kalmış senden ona?
Tunç acılar dikiyorum durmadan
Kalbimin çukuruna.

Suna Aras

Suçunu Tutuyorum

Gözlerini çekiyorum üstüme
Aşk bu aklımın yangını
Ve ruhumun ele geçmemiş sabrı
Kalbimdi eskiyen aşk düşmüştü
Düşen kalkar
Çocuklarda öyle yapar
Ama her düşen çocuk
Acır ve ağlar.

Gözaltı günlüğüne dönüştü hayatımız
Tenimiz mor ve küfür.

Adın o yasak tümce
Suçunu tutuyorum
Solmamış ter koynumda
Bilmiyorum hangi koğuş kaç nolu ranzasında
Tarihini yazıyor
İki taş arasında.

Deniz'leri sevdikçe okyanusu üşüdüm
Çocuklar da yoruldu
Ülkem dargın gitti bana
Ben sizi öldüm.

Suna Aras

Susmanın adı vurmaktır

Görmedi çocuk denizi
Üstünden tuzlu nehirler geçti
Anasının iki gözü.

Bütün sevinçler ölmek midir
Bütün aşklar yakılmış köy.

Kır namluları dışında
Kurşun Ekmekte
Konuş
Susmanın adı vurmaktır
Savaşların dilinde.

Her duruşu tehlikeli bir imza
Asmıştı duvarına
Gitmede usta çocuk, dur
Ölüme beyaz bakma.

Ekme dersen
Üşür elim çocuğum
Ölüm boynuna kalır
Taşınır akşama baban
Sesine akrep sokması
Korkusuna küheylan.

Sokakta yatar çocuklar
Birbirine sokulu
Çocuklar
Kaşıntılar içinde
Düslere kül süzer
Yürekleri uykulu.

Bütün sergilerden geçirdim yüreğimi
Alıp götürdü beni bu kanın utancına
Göz suyuna çizilen o çocuk resimleri.

Suna Aras

Şiir Kimi Kurtaracak?

Durdurup kalbimin sesini
Şiirin kalbini dinliyorum
Soluğum çıkıntısız bir ay yüzü.

Bırak düşün kalbim yere
Ey aşkı üstünde gezdiren hayat
Yar yâddan çıkmaz
Omuzdan düşürülen testinin suyu kaçtı
Kırılanla dökülen bir daha kavuşamaz.

Azat edin aşkın köleliğinden
Beni bulutlara gönderin
Yağmamış yağmurlara beni
Uzağına düşürün yer çekiminin
Unutun yüzümde ki şiir birikmesini.

Kıvrılıp çıkıyorum tersime
Kimin inceliğini şiir kurtaracak ki?
Her şey bir çıban ağzı ulaşıyor üstüme
Kimin kirliliğini şiir kurtaracak ki?
Ne güzelde yaraşıyor sevgilim
Tuz koyduğun yaralarım şiire.

Suna Aras

Tay dedim cız dediler

Çerçi yorgunu gülüş
Ve şiir
Turşunmuş tadı ağzımın.

Bir uçuk çalıntıydı şuramda sabır
Tükendi aldanışın sırtlığında
Kaldım
Akrep tadı bir zamanın
Patlak dudaklarında.

Al beni
Tanrı'nın aşkıyım ben
İsa'yı babasız doğuran Meryem
Yalan...

Bir avuç kül Aslı'dan
Leyla'dan sahra çaldım
Bir sevdayı kaç renge bölmemiz gerek daha
Yensik nöker dil bilmez
Üstüne çocukların
Mavi boncuklar astım.

Ağrı
İki memesidir anamın ağırlı
Tay dedim cız dediler
Koptu velvele
Koşup Kerbela'yı sildim tarihten
Ateşe haçlandı Musa
Kuşun yaktı dilime
Ruhumda ki jandarma.

Çamura kaçan topaç
Dünya ki avuçların
Kan sıçratan saçımızı okşadık
Gül suretler düştük küflü kaldırımlara
Sırtımızdan yük attık.

Al yaramı tazele
Demli olsun sevdamızın kekresi
Hepimizin tırnağında
O çamurdan iz kaldı.

Al beni sevmek
Çoğul ekiyle
Şiyah bir kedinin
Siyam gözlerine
Düğümle.

*Yensik(Azeri) Düşüncesiz.
*Nöker(Azeri) Hizmet eden.

Suna Aras

Tuz Peşinde

Dingin bir denizdi yürüyen
Yorgun kulaçlarında sesin
Dişli tabanlarıydı
Memelerinde toprağın sarı uyantı
Düşen mermerine kentin
Yumruk hismiyle inen
Asfaltın suratına
Tanıdık yüzler düşüren
Ses veren
Ses getiren
Uçurum yalnızlığına
Ekmek davasının
Ve tenin tende sıcaklığını duymanın
Çıldırası keyfindeyim
Kanat kanata.

Şen
Ömrünce bilmedin bu tadı
Ne de vardın
Bu hazza.

Suna Aras

Uyuyor

Hele bir bak
Hele bir duy
Hele gör
Bu günden bihaber
Dünden habersiz
Bir gün kıyamet kopacak diyor

Ey benim dilsiz kurbanım
Tütmeyen bacam
Kör kuyum
Yokum
Yoksulum
Yokluğum
Kıyamet her gün kopuyor.

Suna Aras

Yalana Dönerken Söz

Ve yalanla boşlanan aşktı
Duygu durgunluğuna düşünce
Şiirin evrensel sesi
Güne bakan yüzümle
Dönüyorum oraya
Aşk
Olmalı diyorum.

Yer kaçıyor durmadan
İhaneti yüklenen ayak oluyor
Duruyoruz aynı kesitte
Dönüyoruz un ufak
Şiir ve aşk telaşlıyım.

İze düşüyor
Sevince dönüşüyor
Daralıp genişliyor
Değişiyor.

Ömrün her gününe
Acıya hayıflana
Zamanın altın demine
Bakır tefler çalıyorduk
Dağınıktık
Şaire irkilmeyen ve irkiltmeyen
Bir dönüş yaşıyorduk.

Gönüllü unutkanlığımızdı şiir
Aşka nasipsizdik
Kapılara kapatıyorduk
Pencerelere yöneliyorduk sonra
Sırt ağrısıydık birbirimizin
Ertelerken her ışığı insana dair
Kendimize erteleniyorduk
Kendi kaçağımızdık
Sıkılıyorduk
Koltuk altlarımıza ellerimizi.

Yalana dönerken söz
Tere
Soğumuş göz ucuydu bakışımız
Emekçiydi yalanına sendika
Evet açıkça
Açlığına ücretti işçi
Kör talihlere yükleniyordu
Kör düğüm
Kör işi.

Suna Aras

Yârimi çalan şehri...

Sevgime ihanetle başladı güne
Sonra işi çok büyüttü bay hâkim
Bir Avrupa bir Anadolu derken
Sevgilere el koydu köprünün girişinde.

Aşksızlıkla intihar eş değerdedir
Cinnetle kardeştir yalnız geceler
Ta Âdem Havva'dan beri
Bu ateşi kim yaktı bilemem içimizde
Yar kokusu bürümüştü gözümü
İstanbul'u öldürdüm tam vaktiydi dün gece.

Sorulur mu?

Şıpidik terlikler kıvrandır geceler boyu
Topuk tıkırtıları saraydan Haliç'e doğru
İç geçirirler düşlerinde aşk o kadınların
O kadınlar ki hep böyle düşlerle sevişirler
Gözlerim iki topuk taşı gece hamamlarında
Onlar beni görmezler.

Beyoğlu arka sokak tiner solur
Kan içer çocuk yüreklerinden
Göç ve düş yorgunu genç kızlar geçer
El açar et satarlar kesip memelerinden
Galata Kulesi öylece bakar, anlayamam
Yas mı tutar yoksa utanç hilesi mi yüzünde
Gözlerinde vurgun gibi bir şeyler
Bir kadın, tam alınının ortasında raks eder.

Tanrı kızmış gövdesini biçmiş ikiye
İnip yemişini çalmış melekler
Bizans'tan Osmanlı'ya
Parmakları kısa tutulmuş, ondan
Yetişmemiş devranı demimize
Çıkıp gitmişti zaten umut olmaktan.

Bu İstanbul asli İstanbul değil
Bir kara yalan gibi geziniriz içinde
Bu anlamda suçsuzum
Parmak izim görülmedi ölenin suretinde.

Aşk sarası geçirmiştım
Kaldı mı?
Çalmadığı tek kapı
Ölüm gibi her kalbe girdiği biliniyor
Sevdiğinizi çalan şehir oldu mu sizden
Hele otur aşka danış bay hâkim
Cezaya razıyım ben gelirse içinizden.

Suna Aras

Yüzüm düşüyor başımdan

Sabah saat altı otuz yağmur yağıyor
İş başında bir cerrahın ciddiyeti içinde
Almışım beni önüme
Nemi üstünde etin sabun kokusu
Masada kâğıt kalem sigara kül tablası
Buğusu üstünde bir fincan kahve
Bu günkü şiir dizimi insan anatomisi
Acı aşkla donduruldu
Her harfi bir dilime batırıp diziyorum
Gözlerimi gökyüzünün umudundan kopardım
Bu yalanı üfleyip içini siliyorum.

İkinci kadın direniyor içimde
Kıpraşıp titreşiyor sözün acıttığı iz
Çıplaklığı bedenim uçuşan bir çocukluk
Altını üstüne aktaran bilinç
Tırnak içlerinde kuruyan kan ölüyor
Çırpınışı adının iki söz arasında
Yüzüm
Tutunup tırmanıyor düşüyor sonra
Ve sadece iniyor.

Bir boşluğa doğruyum
Çekiyor fitilini içine dünya
Tırtıldım o kıyıda kuruyan kendine çekilen tırtıl
Dedim
Aşktır akli yarıl原因 ey nebi derya
Özlemdir
Bir ucu uykuda bir ucu derin ve gürbüz
Kime soru sorduysam hayattı bağışlanan
Gözlerimin dibi diken tarlası, neden
En çok onu yine onu sevdim, aşk
Gel de konuştur beni bütünümü ver bana dilimi göz
Tarihin
Yarisından fazlası kızarsın hicabından.

Ne zaman bir gülle göz göze gelsem
Bülbüle bağışlarım aşk sıçratır üstüme.

Yüzüm düşer başımdan.

Suna Aras

Zar

Oradaydık
Aşk günebakan kırıyordu güneşten
Tenha ve de yalnızdık.

Dağıldık...

Sen gözlerini alıp geldin
Yüreğin kıyamet yorgunu
Hayata takılan tay koşunun sonuncusu
Ben kalbimi koydum yanına
Bir de boşluğu...

Ya akıp dolacağız birbirimize
Ya perdeyi indiririz bitirerek oyunu.

Hayat...
At zararını
Kendimden bir adım öne çıktım
Sürdüm ortaya adımları
Annem her kızdığına adın batsın diyordu
Şimdi buldu anlamını.

Suna Aras

Zorunlu Vedalar

Zorunlu vedalara hazırla kendini
Birileri teklifsiz girecek aramıza
Gölgemizdi onursuz acılar biz yorgunu
Şimdi
Ermüşü olacağız çocuklar.

Alışamadığımızla sarmaşık
Günlerdeyiz
Az sesli
*SS'li
Ve tam geri
Düşler ayıklanmalı
Yoksa
Musibet yaşanacak
Alışamadığımız kadar çeşnili.

Ama dur
Bir dakika
Vardı birileri
Bir atımlık tat
Sandık ki umudun gözesi
Şimdi mat
Yüz geri.

Uysalız
Suskun bir susuzluğa yürüyoruz
Merhaba yangın
Yine aynı fısıltılar
Çınlıyor kulaklarım
Yayıyor gece yarısı sessizliği
Uygun adım
Kör ebeler kuracağız her bildiriye lal
Ses vermez duvar yine
Yine
Görmezlikten geliniyor yüzümün uçurumu
İş başında örümcekler
Ve kan
Kırkayak geliyor yok sanılandan.

*(SS/ Sürgün ve Sansür Yasası)

Suna Aras